

Yeniden • • Millî

MÜCADELE

LOZZAN TAVİZLERİ AÇIKLANSIN

21 TEMMUZ 1970

SAYI: 25

Milletin Sesi

Millette Hitap

**SAYIN YÖNETİCİ
KARDEŞLERİM**

Yeniden Milli Mücadele Dergisinin fedakârlığına katlanan ve göğüs geren kardeşlerim. Emellerinizde muvaffakiyet işlerinizde başarılar dilerim. Eğer muvafık görülürse gönderdiğim acizane yazıları mın derginizden milletimize duyurulmasını arz ederim.

10.7.1970

Hamdi Polat

Sümer bez fab. Santralında işçi
Kayseri

Muhterem okuyucu ve aziz milletim. Bu Milli Mücadele Dergisinin yöneticilerine ve mensubu derneğe teşekkürü borç bilirim. Çünkü mücadele, düşmanla savaş demektir. Şu halde yöneticiler komutan bizler de nefer olacağız. Nasıl nefer canım? Milletim sa-

na asker ol demedik. Askerlik vazifeni yapmışsındır veya ya pacaksın. Ta ayağına kadar kucak kucak getirilen bu derginin yüzüne bakıp ta geçme. Okumayı bilmesen dahi hafta da tek 150 kuruşunla mücadeleye katılmayı bilmelisin. Yoksa ihmaliğin getireceği felaket 150 milyar ile karşılayamayız. Yukarıda arz ettiğimiz gibi mücadele savaştır. Savaşın neticesi gazilik veya şehitlik. Ey yüce Türk milleti hep beraber uyanalım. Ağzını açmış, dişleri zehirli, çeşitli canavarlar bizim uyumamıza veya uyusmamıza bekliyor. Fikrinle, paranla böyle ejderlerin dişlerini kır. Yoksa sen de paran da ona yem olacaktır. Hazreti Allah korusun. Dergi bedeli olan paraya bir öğün yemek dahi vermezler. Din, millet ve namus için mücadeleye katılanlara yüce rabbimiz şehitlik, cennet ve nimet vadet-

miştir. Tükenmez nimet, sonsuz hayat ve rahat isteyen; dininin, milletinin, namusunun emniyette olmasını arzu eden kardeşlerim! mücadeleye katılmayı, su, ekmek, hava kadar ihtiyaç bilmelisin. Yoksa akibet uçurum olabilir. Bu din bakidir. İncelir üzülmaz. Fakat hak ve hakikatten ayrılanların da nasibi olmaz. Amma sen, ben yitirirsek bir diğeri bulur. Solcu basınları besleme. Kendi hakkını savunan basını yaşat. Oyuncak, Saklanbaç ne öğretir, eğlence, oyun ne kazandırır? Ne kazansan dünyada kalır. Sen gideceksin ancak iyilik ile fedakârlığın milletin, dine miras kalacaktır. Gönlüme öyle geliyor ki, yüz binlerle milli derneklere yardım edeyim. Sen demek ki köprü altından su dağıtıyor-sun. Öyle ise sen bir bardak su vermeye devam et, yani her hafta dergiyi al. İşte o zaman sel akımı yardım meydana gelmiş olacaktır. Allah hakkı hak bilip, batıldan kaçanlara din, millet, memleket için çalışanlara yardım etsin.

HAK

Hak'tan bir kavileim parladı gayrı
Zulmün zincirini zorladı gayrı
Artık ben bu hak'tan olmazam ayırı

Zafer hep Hak'kıdır, hakkındır ancak
Düşmedi ebedi, düşmez bu sancak

Adalet için zalime sıkıldı yumruk
Zulmün perdeleri yırtıldı ayruk
Mücadele azmi ilahi buyruk

Zafer hep hakkındır, hakkındır ancak
Düşmedi ebedi, düşmez bu sancak

Maziden ders aldık çıkmışız cenge
Kanmaz bu millet hiç pezevenge
Haksız bu insanlık bulamaz denge

Zafer hep hakkındır, hakkındır ancak
Düşmedi ebedi düşmez bu sancak

Şüheda yorganı aziz vatanım
Vatansız Moskof'a yoktur yalanım
Zamanı gelince çıkar dumanım

Zafer hep hakkındır, hakkındır ancak
Düşmedi ebedi düşmez bu sancak

Kahrolsun düşmanlar yaşa milletim
Seyfi adaleti yaman bileddim
Gelsin mücadele diye bekledim

Zafer hep hakkındır, hakkındır ancak
Düşmedi ebedi düşmez bu sancak

**Mustafa YILDIZ
KONYA**

Orman Köylüsü üvey evlât mıdır?

—Orman Bakanının Nazari Dikkatine—

Türkiye'de en çilekeş hayatı yaşayan muhakkak ki, orman köylüsüdür. Bunun aksini iddia edenler, ya orman köylüsünün durumundan habersiz olanlar ya da bu çilekeş köylünün düşmanıdır.

Birçokları köylünün halinden anlayanlar da anlamayanlar da orman affına karşı çıktılar. Orman affı kesinleşirse sayfiye manzara yerlerinin güzelliği kaybolur iddiasında bulundular. Bilhassa köylünün sırtından geçinen —içerisinde çok azı müstesna— hatta bindiği atının yemim bile köylüden apan, bir nevi CHP devri «şahna ve aşar» memurlarının otoritesini yürüten orman koruma memurları (ormancı) ile orman bölge şefleri şiddetle affın aleyhinde bulundular. Tabii ki, bu insanların aleyhte bulunmaları gayet normaldir. Çünkü orman affı çıkarsa cahil ve fakir orman köylüsünden rüşvet koparamayacaklar, bindiği atlarını köylüye beslettiremeyecekler, daha doğrusu «bana kebablık bir kuzu gönder, yoksa sen mahkemeye veririm» diyemeyecekler. Hal böyleyken bir takımın da orman köylüsünün durumundan zerre kadar haberi olmadığı halde kanunlaşacak olan orman affına yan gizmeleri, orman köylülerini son derece

üzmektedir.

Mademki beyler manzaranın bozulacağından korkmaktadırlar, o halde gelsinler de biraz da kendileri mahrumiyet bölgelerinde dursunlar. Yani o manzarası bozuluyor dedikleri yerlerde.

Bugün orman köylüsünün çoğu, bilhassa Vezirköprü ilçesinin Çaltı, Kızılkıse, Kocakaya, Çorakdere, Susuz, Darıçayı, Karatalan ve Saraycık köylerinde halk gaz yerine çıra yakmaktadır. Bu köylerden tahsil yapabilen on kişiyi aşmaz. Buralarda hane başına düşen arazi on dönümü geçmez. Bunun da beş dönümü ise mahkemededir. Orman köylüsü mahkeme kapılarında beklemekten usanmıştır. İlerde bu köylülerin komünistlerin istismarına kapılacakları bir gerçektir. İhtiyaçların artışı karşısında orman köylüsünün şiddetle top rağa ihtiyacı vardır. Durum böyle iken orman bölge şefleri ormanlara tel örgü çekmekte ve orman köylüsünün davar ve hayvanlarını bile otlatmamak kararındadırlar. Bu yaptıkları yetmezmişken, bir de köylüye karşı «Hükümet size bakmıyor. Onlar kendi keyiflerinde» diyerek birçokları fahri olarak TİP de görev almış orman şefleri, köylü ile devletin arasını açmak için ellerinden gelen gayreti sarfet-

mektedirler.

Bir orman köylüsü evladı olarak şimd size sesleniyorum sayın Orman Bakanı! Orman köylüsü ekmeye toprak bulamazsa, davarını otlatdığı yerlere tel örgü çekilirse, senelik kazancı beşyüz lirayı geçmeyen bu çilekeş vatandaşların kalkınması en son plâna alınırsa, yapılacak tek iş kalıyor: Orman köylüsünü denize dökmek.

Üç beş azınlık (Yahudiler, Ermeniler, rumlar) İstanbul Boğazında köşklerde, villalarda zevk, safa sürerken, orman köylüsüne ilk çağ hayatı yaşatılamaz. Hem bu milletin efendisi köylü olacak, hem de 500 lira yıllık kazancı olan köylü 400 lira orman cezası verecek. Olmaz böyle efendilik beyim!

Artık orman köylüsü de gerçekleri bilmektedir. Kimlerin kendisini mahkeme kapılarında süründürdüğünü anlamıştır. Anadolu'da orman köylüsü aç, yoksul dururken, İstanbul gibi kalkınmış şehirlerde yatırım yapmanın zamanı değildir. Bir avuç Yahudinin, Ermeninin keyfi için orman köylüsü yoksulluğa mahkûm edilemez.

Orman köylüsü, fabrika işgal etmek, polisi öldürmek, orduya küfredmek niyetinde değildir. Haklı olarak sadece alın terinin karşılığını istemektedir. Orman köylüsünün tek çıkar yolu ya af, ya da mesken değişikliği.

8-7-1970

Selâmeddin ÜNAL

ÇALTI KÖYÜ

VEZİRKÖPRÜ — SAMSUN

Milletin iman, ahlâk, kül-
tür, tarih ve menfaatine
bağlı haftalık siyasî MİLLÎ
DÂVA MECMUASI

Yıl: 1 — Sayı: 25

★

SAHİBİ

Ömer Ziya Belviranb

MESUL MÜDÜR

SELİM ARKOC

★

Devamlı Yazı Kadromuz

AYKUT EDİBALI

YILMAZ KARAĞLU

Necmeddin TÜRİNAY

SABAHADDİN ERİŞ

★

İDARE YERİ

Babıâli Cad. No: 50/4

Cağaloğlu — İSTANBUL

Telefon: 27 73 10

★

Dizgi :

SEN AL MATBAASI

★

Baskı :

GÜNES MATBAACILIK

T.A.S. Cağaloğlu - İst.

★

Abone Şartları:

Bir senelik: 70 Lira

6 Aylık: 35 Lira.

3 Aylık: 18 Lira.

Flatı : 150 kuruş.

BAŞYAZI

LOZAN'I BİLMEK MECBURİYETİNDEYİZ

Lozan anlaşmasının Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti tarafından imzalanmasından ve Meclisin tasdikinden beri bir hayli zaman geçti. I Cihan Harbinin ortaya attığı, yeni siyasî coğrafya, II Cihan Harbi'nin sarsıntıları ile baştanbaşa değişti. Krallıklar, Cumhuriyetler, İttifaklar kayboldu. İstiklâl Savaşından sonra imzaladığımız Lozan Andlaşması; zaman, ihtiyaç, statü değişimleri gibi en metin insan eserlerini bile değiştiren, başkalaştıran kuvvetlerin tesirinden uzaklaşmışcasına, tabu olarak kaldı. Avrupa siyasî coğrafyası baştan aşağı değişir, Nazi alevi Moskova'ya kadar uzanıp sönerken, belki de hemen hemen hiç değişikliğe uğramamış ve değişikliğe uğramayışından da ziyade tabulaştırılan anlaşma. Lozan anlaşması olmuştur.

Bugün Türkiye'nin siyasî yapısı ile ilgilenen ve gerçekten millete bağlı olan her ferdi, düşündürecek hususdur bu.

Lozan andlaşmasına neden dokunulmaz? Bazıları «Lozan anlaşması» Türkiye Cumhuriyetini kuran (tesis eden) anlaşmadır. Lozan anlaşması na bu gözle bakanlar ve Lozan Andlaşmasının kıymetini bu ölçü ile ölçenler, şüphesiz ki korkunç bir yanlışın içinde. Ancak bu düşünce çoğu kere yanlışın da ötesinde milletimizin düşman Avrupalı'nın az kabul etmez bir kölesi olmaktan başka bir mânâ taşımaz.

Zira hiç bir millet hayatını ve istikbâlini bir beynelmilel anlaşma senedine borçlu değildir. Dış politika, bir millete serbestçe inkişafın bir vatan toprağı üzerinde temin edecek harici garantiler tesis etme sanatıdır. Politikayı tayin eden faktörler, elbetteki dış politikayı ve eserlerinin de tayin eder. Bir milletin politikası ise, o milletin tarihi idealleri ve isteklerini gerçekleştirmek üzere bütün millî gücün, en itinalı şekilde sevk ve idaresi demektir. Politika netice itibarıyla millî ideallerin kuvvetle korunması demektir. Ve millî ideallere politik yollarla ulaşmak mümkün olmazsa, harp patlar. Zaten harpte politikanın devamından başka bir şey değildir.

Görülüyor ki, millî güç, diğer güçlerle karşılaşır ve bu karşılaşmanın neticesinde kuvvetlerin karşılıklı durumuna uygun olarak politika şekil kazanıyor. Kesin zafer, mağlubiyet veya bozgun ile belirmesi zaruri olan kuvvet çarpışmaları bir anlaşma ile neticeleniyor. Andlaşmalar da kazanılan zaferin büyüklüğü ve diplomatik insiyatif ve deha, bir anlaşmayı milletin hayat ideallerini koruyan bir garantiler yekünü haline getirebilir. Anlaşma gerçekten millî diplomasi vasıtasıyla yapıldığı anda; millî ideallerin kuvvet yoluyla kazanılmış menfaatlerini ve ya zaferini, hasıma ikrar ettirmek ve bu haklara itaat edeceğini teslim ettirme senedinden ibaret tir. Fakat netice itibarıyla, işte böyle bir itiraf senedir. Bu sebepten bir anlaşma şerefli bir anlaşma ise, o anlaşmanın bütün şerefi, milletin idealleri uğrunda döktüğü göz yaşında, kanında ve uğrunda öldüğü imanındadır.

Lozan'da bundan müstesna değildir. Bu sebepten, eğer Lozan faydalı bir anlaşma ise, şeref anlaşmayı temin eden kuvvetin, yani millettir. Hatalar ise millî istekleri tam temsil edemeyenlerindir.

Anlaşmaların kıymeti hakkında bu değerlendirmeyi yaptıktan sonra, hiç bir anlaşmanın bir devletin doğması ve var olması için şart olmadığını hatırlayalım. Bir devleti, başka devletlerin tanıması, devletin varlık şartından değildir. Bu gün Kızıl Çin Amerika tarafından tanınmıyor. Kısa bir müddet öncesine kadar, hemen hemen bütün Batı bloku tanıımıyordu. Belli bir halk ve toprak üzerinde müesseseseleşen ve hâkimiyet kuran, kuvvet Devlettir. Bu şart varsa devlet

te vardır. Tanıma sadece beynelmilel resmi mü nasebetlerin normal kuruluşu ve devamının bağ langıcıdır.

Millî gücün devlet olarak, teessüsü için tanı ma şart olmadığına göre, Lozan Devlet binamı zın kuruluş temeli kabul etmek (bir kaç diploma ta, yeniden bir millet inşa etme gücü vehm etme ğe yarın. Böylece bu telakki ise medeni insan için yüz kıvartıcı bir leke teşkil eder.

Lozan anlaşmasının dokunulmazlığı (!) tev hid üstünlüğü (!); milletin buhranının sebepleri üzerinde ilmi ve gerçek araştırma yapmak iste yenler için mânâ ifade etmez. Lozanı millî ideal lerimiz ve menfaatlerimiz açısından gözden geçir mek zaruret haline gelmiştir. Elbette millî men faatlerimize aykırı kayıtları değiştirme hakkını bir millet ebediyen başkalarına devretmeyi ta ahhüt edemez. Bu elbette NATO, CENTO, Ay rupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve Cumhuriyetle LOZAN içinde varittir.

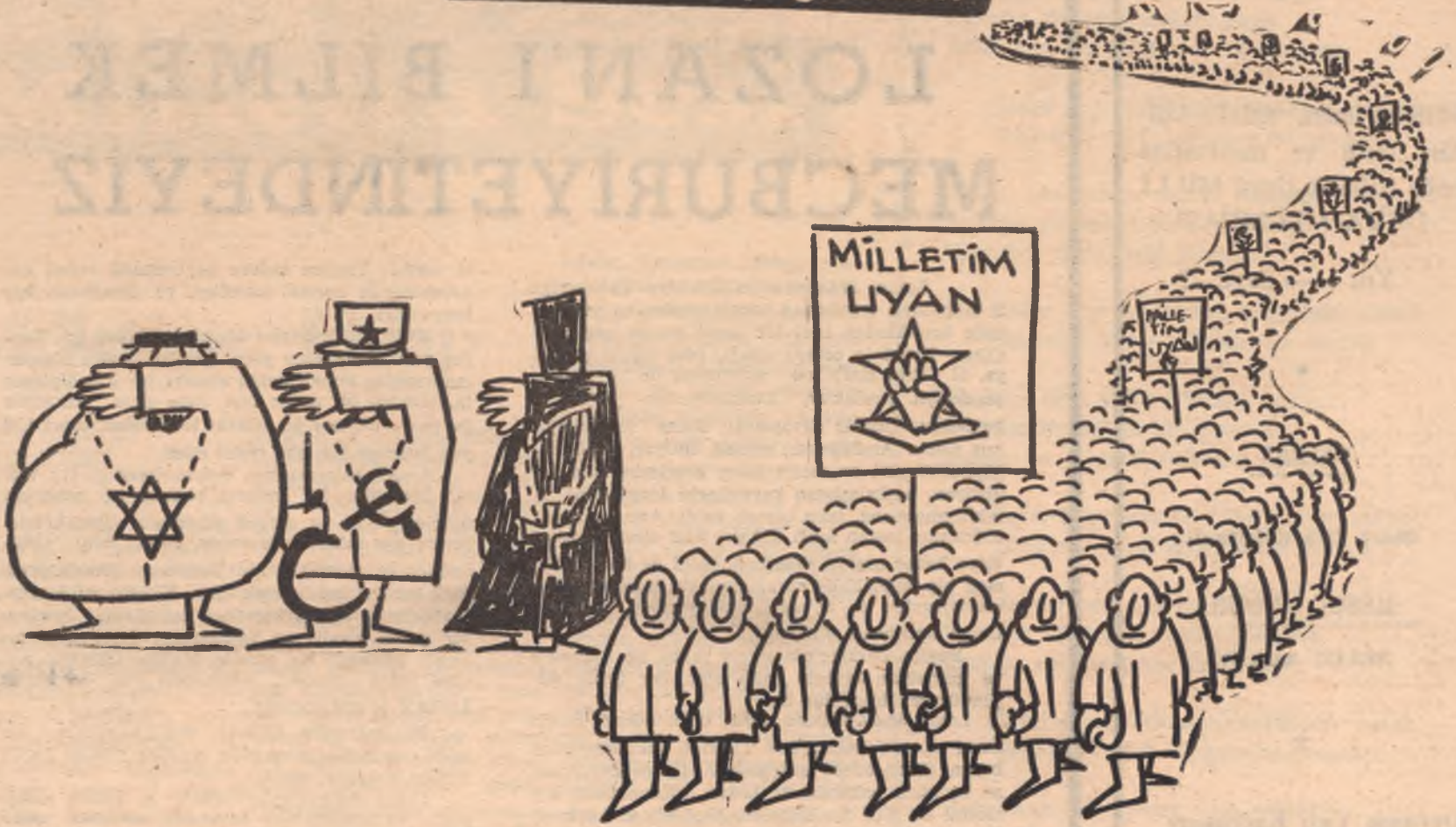
Bu bakımdan LOZAN değiştirilebilir. Ve millî menfaatlerimize göre yeniden gözden geçir i lebilir ve geçirilmelidir.

Lozan değiştirilebilir. Zira: a) Bütün anlaş malar ve anlaşmaların dayandığı kuvvetler statü sü değişmeye tabidir. Komünistler için Brest-Li tovsk anlaşması nasıl anlaşmanın yapıldığı anda ki kuvvet muvazenesinin neticesi ise, ve sonra dan Rusya'ya sıkışmış bulunan komünist kuvvet lerinin Berlin'e kadar ilerlemelerine mâni ola madıysa; I Dünya harbinin galipleri karşısında diz çöken Almanya, bu acıyı yeni anlaşmalarla silmek için nasıl ölümlü göze aldıysa; nasıl mille timiz Sevr pacavrasını dört sene boyunca akıttı ğı kanı ile boğduysa, bir anlaşma olmak itibarıyla Lozan'da değişir. Zira bir millet, 40 küsur se ne evvel kabul ettiği şartlara ilelebet bağlanamaz. Politikada ebedi dostluklar kadar, ebedi düş manıklar da yoktur. Kuvvetler arası çarpışma nın bir neticesi ve bir şekil olan anlaşma ebedi değildir. Kuvvetin bir teşahürü, asıl kuvvetin da ha üstün, daha haklı tezahür şekilleri (anlaşma lar) ihdasına mâni olamaz. b) Lozan üzerinde, geçen zaman zarfında rötüşler yapmak, yahı Lozan'da kabul edilenleri reddetmek zarureti na sıl olmuştur. Rotuşlar yapılmıştır. Lozan anlaşma sının boğazların statüsüne ait hükümleri, Montre ux anlaşması ile tadil edilmiştir. Lozan'da prens ip itibarıyla kabul edilenler, sonradan reddedil miştir. Lozan, Hatay hariç Türkiye'nin sınırlarını bu günkü haliyle çizmiş ve bu çizgi dışında ka lan milletimizin ayrılmaz parçaları olan Balkan, Suriye, İrka v.s. Türkleriyle hiç bir ilgisiz ve onla rın yaşadığı toprakları üzerinde hiç bir iddiası olmadığını ilân etmiştir. Ancak şart'ın değişmiş ve Türk toprakları haricinde kaldığı belirtilen Kıbrıs «Yavru Vatan» olarak ilânı, taksim tezi milletçe kabul edilmiştir. Her halde bu birtek misal bile Lozan tabucularını dahi, doğru düşün ceye sevk edecek kudrettedir. Aynı şekilde Ha tay'ın ana vatana ilhâkı gibi millî bir hareket.

LOZAN tabucularının mantığınca bir anlaşma ih lali sayılabilir. Nitekim bu kabul itirazlar, Tür kiye siyasî hayatında, mesuliyet almış şahısları, zaman zaman «Türkiye'nin Kıbrıs diye bir proble mi yoktur» dedirtecek kadar gülünçleştirebil miştir. Hemen belirtelim ki, Türkiye'nin gücü bir milleti olarak yeniden techizi davası ile birlikte son müstakil Müslüman Türk varlığını teşkil edi ş sebebiyle, mükellefiyetleri vardır. Türkiye' nin güçlü olmasına ve mükellefiyetlerini yerine getirmesine mani olacak hiçbir kaydın kıymeti yoktur.

Lozan anlaşmasının değiştirilme imkânını belirttikten ve prensiplerini izah etmek, Lozan hakkında yapılabilecek araştırma yeniden gözden

(Devamı 14. Sayfada)

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER KOMÜNİSTLERİN HAMİSİ Mİ?

9 Temmuz 1970 günü, Beynelmilel Yahudiliğin soygun aleti olan komünizmin bütün dünyaya yayılmasını kolaytırmak için bir oyun daha sahneye kondu. Görünüşte sulhün bekçisi Birleşmiş Milletler, Dünya komünist gençliğini bir araya getirmek için bir kurultay topladı. Bütün propagandalara rağmen bu güne kadar hiç bir müsbet icraatına rastlanmayan ve yüzde yüz Yahudi menfaatlerinin koruyucusu olan ve Yahudilerin at oynattığı Birleşmiş Milletler Teşkilâtı Komünistlerin dünya gençliği adına konuşmalarını temin etti.

31 Ekim 1969'da toplanan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu 9-18 Temmuz 1970 tarihleri arasında Dünya Gençlik Kurultayının toplanmasına karar verdi. Bu kararda yalnız komünistlerin bu toplantıya iştirakini temin edecek şartlar vardı.

Hür dünyanın senelerdir Birleşmiş Milletlere kabul etmediği Kızıl Çin delegeleri de bu toplantıya iştirak edecektir. Böylece dünya komünist gençleri Çinli yoldaşlarını da aralarına alarak bir sene boyu dünya da yapacakları katliamın, anarşi hareketlerinin, işgallerin, grevlerin anarşi hareketlerinin plânlarını hazırlamaya koyuldular.

TOPLANTIYA YALNIZ KOMÜNİST TEŞEKKÜLLER GİREBİLİR.

Birleşmiş milletler teşkilâtı Genel sekreterliği Dünya Gençlik Kurultayının toplantısına katılmanın şartının şu olduğunu açıkladı. «Dünya gençlik Teşkilâtının toplantısına katılacak delege seçimini o memlekette bulunan devrimci gençlik örgütleri yapacaktır. Devrimci gençlik örgütleri yok ise Ulusal gençlik örgütleri, yahut ulusal gençlik örgütlerine bağlı teşekküller yapmalıdır. Bu teşekküllerin yaptığı seçimlerde o memleketin hükümetleri hiç müdahalede bulunmamalıdır. Yani seçilen teşekküllerin hükümet

Birleşmiş Milletlerin Komünistlere Hizmeti

leriyle hiçbir alakaları bulunmamalıdır.»

Yukardaki ifadeler seçime iştirak edecek gençlik teşekküllerinin yalnızca komünistler olması lazım geldiğini açıkça göstermektedir. Anti komünist iktidarların hakim olduğu memleketlerde, Anti komünist delegelerin gelmemesini temin için delege seçim hakkını yalnızca devrimci isimli komünistlere vermişlerdir. Dolayısıyla o milletlerin gençliğini devrimci maskeli üç-beş komünist temsil edecektir. Birleşmiş Milletlerde alınan kararlarda milletin öz varlığı gençliğin değil üç bes komünistin kanaati hakim olacaktır. Ko

münistlerin aldığı bu kararlar üç komünistin fikri olarak değil, dünya gençliğinin kanatı olarak ilan edilecektir. İnsanlığın kanını emen komünistler ihanet kararları alacak hürriyet aşığı pozisyonundaki Birleşmiş Milletler bu ihanete iştirak edecek ve alınan kararlar ilan edilecektir.

TÜRKİYEDEN KİM ÇAĞRILDI.

Bu iki ihanet şebekesi, dedeleri sınır boylarında şehid olan asıl Türk Gençliğini temsil için bir avuç satılmış ajanı, davet etmiştir. Kazım Kocuoğlu isimli bir solcunun başkanlığını yaptığı «Milli Gençlik Teşkilâtı» adıyla ma'ruf isminin tar

— Beynelmilel fikirlerine zemin hazırlayan, milletler gerçeğini yıkıma çalışan ve yahudilik hesabına çalışır duruma getirilen Birleşmiş Milletler, bir Gençlik Kurultayı topladı. Toplantıya bütün dünyayı anarşi içine sürükleyen komünist gençler çağırılmıştır.

aksine garı millî, beyinleri komünizme kiralanmış ipleri Moskova yahut Pekin'e bağlı ajanları içinde barındıran teşkilat, davet edilmiştir.

Türkiye'de her fırsattan istifade ederek Fakülte işgal eden, okul basan, Şerefli Ordumuzun yerine halk ordusu isteyen, Onun şerefli subaylarını kandırıp tahrik ettiği işçilere dövdürten, Kızıl ihtilal denemesi için bu milletin öz evladı olan işçiyi sokaklara döken, Fransa'da ki kızıl Rudilerin mukallidleri, Türk gençliğini temsil için davet edilmiştir. Davet edilen diğer ülke temsilcilerini buna kıyaslayarak toplantının tam bir komünist toplantısı olduğunu çıkarabiliriz. Bu ajanların seçtiği temsilciler gönderimeyince Kâzım Kocuoğlu derhal durumu gerekli mercilere duyurmuş, oraya gitmek için devrimci olmak lâzım diyerek Komünist Kurultayına kendilerinin katılmasını istemiştir.

«9 Temmuzda toplanan gençlik kurultayı gaye olarak Birleşmiş Milletlerin önündeki temel sorunlara gençliğin dikkatini çekmeyi seçmiştir.» (Anadolu Ajansı) Birleşmiş Milletlerde milletlerini temsil etmekten çok yahudiylı temsil eden delegelerin halledemediği bütün meselelere dünya gençliği adıyla çağırılmış komünist gençlik çözecektir. Komünizmin hamisi yahudinin patlattığı çıban başlarına, yahudi Lenin'in ve Mao'nun ajitproları tedavi imkanı bulacaklarmış. Birleşmiş Milletlerde bu komünistlerin telkinleri dünyaya sulh getirecektir. Gaye bu imiş.

Şunu hemen belirtelim ki Bu kurultayın üyeleri dünya gençliğini temsil edemezler. Çünkü: Dünya gençliği demek her memlekette sayıları üç bes bini bulmayan komünist (Devrimci) demek değildir. Birleşmiş Milletler adıyla faaliyet gösteren teşkilât da, yüzündeki maskeyi bu ve buna benzer hadiselerle indirmiş, kime hizmet ettiğini göstermiştir.

(Devamı 14. Sayfada)

ORTA - DOĞU HARBI KİMİN NAMINA YAPILIYOR

Geçen sayımızda kısaca bahsettiğimiz Nasır'ın Rusya seyahati devam ededursun, Orta-Doğu meselesi, her geçen gün daha da giriftleşmekte ve bu bölge, çeşitli politik kuvvetlerin harp sahası haline gelmek tedir.

İsrail'in saldırgan politikası yanında, Nasır başkanlığındaki hareketin aczi, Amerika'nın bir müttefikten de ileride, İsrail'e cephenelik vazifesi görmesi, Rusların Arapları destekler görünmesi, Ortadoğu'da pek çok menfaati bir araya getirmekte, çarpırtmakta ve çözülmesi imkânsız bir kördüğüm şeklinde ortaya koymaktadır.

Gün geçmez ki gazeteler, radyolar, İsrail'in Mısır'a, Ürdün'e veya bir başka yere saldırdığını, şu kadar insanın öldüğünü, şu kadar uçağın düşürüldüğünü, şu kadar şehrin harap edildiğini haber vermesin. Gün geçmez ki ajanslar, Arap - İsrail sınırında bir çatışmanın olduğunu ilân etmesinler. Bu hep böyle devam eder. Bu nun hemen ardından arabulucular, beyanatlar, kınamalar ateş-kesler görüşmeler birbirini kovalar. Daha bunlar devam ederken, ikinci bir patlama, ikinci bir saldırı duyulur. Bu senelerce böyle devam etmiştir. 1948 yılında İsrail, devlet olarak teşekkül ettirilmiş ve o güne kadar gizli olan mücadele, açığa dönüşmüştür. Amerika ve Rusya da bu mücadele içinde, muvazaalı rollerini devam ettirmişler ve İslâm milletlerinin hakimiyeti altında bulunan zengin petrol yataklarını dilediği gibi kullanmışlardır. Bu gün öyle bir durum ortaya çıkmıştır ki, Amerika olsun Rusya olsun Ortadoğu meselesinde gerçek görüşlerini ortaya koymaları icap etmektedir. Bugün, bu iki süper devletin, kimin namına mücadele verdiklerini açıklamaları gereken bir gündür. Nasır Moskova'da bunun için Sovyet liderleriyle münakaşa etmektedir. Beyaz Saray'ın bütün yetkilileri şimdi, Ortadoğu'yu konuşmaktadır. İsrail'in gözü dönmüş liderleri yeni saldırı plânları düzenlemektedir. Bundan sonra durum ne olacaktır. Bu, aşağıdaki hususların açıklanmasıyla tebellür edecektir.

- 1 — Amerikan Politikası,
- 2 — Rus politikası,
- 3 — Yahudilerin politikası.
- 4 — Nasır'ın Politikası.

Orta-Doğu'da meydana gelecek hareketler, Türkiye'yi de son derece tesiri altına alacaktır. Onun için Türkiye'nin de diseler karşısında durumunu tesbit etmek icap eder.

AMERİKAN POLİTİKASI

1945 yılında Yalta'da, Roosevelt, Churchill ve Stalin üçlüsü arasında alınan karar icabı 1948 de İsrail Devleti kuruldu. İsrail'in kuruluşunu ilk tanıyan devlet Amerika olmuştur.

Hattâ Amerika, aradaki saat farkı dolayısıyla, daha devletin varlığı resmen ilân edilmeden önce, tanıdığını belirtmiştir. 1948 den bugüne kadar Amerika'nın iktisadî ve siyasî imkânları İsrail'in yaşamasında ve güçlenmesinde aktif rol oynamıştır. Bugün de Amerika aynı durumunu devam ettirmek mecburiyetindedir.

Çünkü Amerika'nın siyasî ve iktisadî hayatına hakim olan kuvvetler yahudiler olup, A.B.D. yi İsrail namına yönetmektedirler. İktisadî hayattaki hakimiyetlerini burada zikretmeye lüzum yoktur. Siyasî hayatta, dış işlerinde, hem de Orta Doğu

meselelerinde yetkili şahısları belirtirsek Amerika'nın niçin buna mecbur olduğu ortaya çıkacaktır. Bu gün A.B.D. nin mesul şahsı Nixon'dur. Nixon'ın dış işlerinde müşaviri Henry Kissinger bir yahudidir. Dışişleri bakan yardımcısı Josef Sisco yahudidir. Yine Rusya'da Orta Doğu görüşmelerini idare eden A.B.D. Moskova Büyükelçisi Jakop Beam yahudidir. Bu şartlar altında Amerika, elbette İsrail taraftarı olacaktır. Bütün imkânlarını İsrail Devletinin yaşamasına hasredecektir ve etmektedir.

Amerika, İsrail'e her türlü yardım yapmaktadır. Bu yardım bazan açık, bazan da gizli olmaktadır. Gizli yaptıklarında kimse nin haberinin olmamasına dikkat edilmektedir. Fakat bir müddet sonra bu ortaya çıkınca Amerika uyutma politikası uygulamaktadır. Açık yardımlarına ise kuvvet dengesini korumak gibi bir mazeret gösterilmektedir. Meselâ Nixon Phantom uçakları ve Hovitzer tanklarını İsrail'e vermiş ve bunların izahını televizyonda şöylece yapmıştır:

«İsrail'in hiç bir ülkeyi denize dökme-yeceğinden eminiz. Diğer ülkeler ise İsraili

— Beynelmüvel yahudüğün ilk hedef olarak, sınırlarını Nil'den, Fırat'a kadar geniş sanın kanını akıtan Sovyet kasabı Stalin letmek istediği malumdur. Resimde İsrail'in Başbakanı Goldo Meir görülüyor.

denize dökmek istiyorlar.

İsrail'in komşularıyla arasındaki kuvvet dengesi aleyhine dönerse, savaş olacaktır. Bu sebeple bölgedeki kuvvet dengesini sürdürmek Amerika'nın menfaati icabıdır. Amerika kuvvet dengesini sürdürmeye kararlıdır.

Kuvvet dengesi bir defa bozulunca, İsrail'in komşularıyla olan durumunu muhafaza etmek için gerekeni yapacağız.»

Amerika kuvvet dengesini temin için İsrail'e yardım etmek arzusundadır. Fakat böyle bir yardımın oram nedir? Hududu nedir? Ne kadar yardım yapılırsa böyle bir durum sağlanmış olacaktır? İsrail Nixon'un görüşünde midir? Bu soruların cevabı Nixon'a hak verdirecek gibi değildir.

— Rusya'da, Nasır ile Kremlin yetkililerinin görüşmeleri devam etmektedir. Resim dekiler; Nasır, Brejnef ve Kosigin'dir.

un görüşünde midir? Bu soruların cevabı Nixon'a hak verdirecek gibi değildir.

Şunu da belirtmek icab eder ki, yardım meselesinde Nixon ile A.B.D. genel kurmay arasında görüş ayrılığı vardır. Nixon'un silâh yardımını, Pentagon (A.B.D. genel kurmayı) yetkilileri tasvib etmemektedir. Ne var ki, bunların görüşü, A.B.D. politika sında yeteri kadar tesirli olamamaktadır. Zira Amerika Senato ve Temsilciler Meclisi üyelerinden % 70'i silâh yardımı yapılmasını istemekte ve Nixon'u bu yönde tazyik etmektedirler. Amerikan politikası da Pentagon'un zıddına İsrail için işlemektedir.

Amerikanın Orta-Doğu meselesiyle bu kadar ilgilenmesinde Orta Doğudaki zengin petrol yataklarının da ehemmiyeti vardır. Petrol şirketlerinin yahudi sahipleri Amerika namına buralardan faydalanmaktadır. Bırakmak da istememektedirler. Nitekim Nixon bunun ehemmiyetini televizyon konuşmasında şöyle belirtmiştir.

«Hepimiz biliyoruz ki, Avrupa'nın tükettiği petrolün % 80'i, Japonya'nın tükettiği petrolün % 90'ı Orta-Doğu'dan gelmektedir. Yine bu bölge, Afrika ve Akdenizin giriş kapısı ve NATO'nun dayanak noktasıdır. Ayrıca, Süveyş kanalından Hind Okyanusuna açılan bir kapıdır.»

İşte Amerika, hem İsrail'e yardım etme mecburiyeti, hem de İslâm ülkelerindeki hâkimiyetini devam ettirme ihtiyakıdadır. Amerika «Ne şiş yansın, ne kebab» cinsinden bir hareket tarzı takip etmek istiyor. Ama bu bir müddet için mümkün olabilir. Meselâ Orta Doğu meselesi için teklif ettiği çözüm yolu hem kifayetsiz, hem de tek taraflı olup, hem İsrail, hem de Araplar tarafından tenkid edilmiştir. Amerika teklifinde:

a— Belirli bir müddet için ateş - kes uygulanması (üç ay).

b— Bu müddet içinde arabulucu Gunnar Jarring'in yardımıyla iki grup arasında uzlaşmanın temini.

c— Amerika, ateş-kes'in sonuna kadar İsrail'e uçak vermeyecektir.

İsrail'in hava saldırılarını devam ettirdiği bir zamanda ateş-kes kararı almak hiç bir mânâ ifade etmeyecektir. Çünkü bu karar bundan önce de alınmış, fakat İsrail buna riayet etmemiştir. Simdiye kadar, ta yin edilen arabulucular, Amerika'nın temel politikası icabı hakkı teslim etmediklerinden ve edemeyeceklerinden dolayı bu arabulucu da hiç bir netice alamayacaktır. İsrail'e silâh vermeme meselesine gelince bu zaten tatbik edilmeyecektir. Zira bugüne kadar yapılan gizli yardımlar nasıl yapılmışsa, bugünden sonra da aynı tarzda yapılacaktır. Amerika'nın teklifi ise kâğıt üzerinde kalacaktır. Bu ise uyutma politikasının devamı mânâsına gelir

RUS POLİTİKASI

Rusya, İsrail devletinin teşekkülünü Amerika ile beraberce tasarlayan üç devlet ten biridir. İsrail 1948 de kuruluşunu ilân edince ilk tanıyanlardan birisi de Rusya'dır. 22 sene önce Rusya'da komünizm tat-

bik ediliyordu. Bugün yine komünizm hayattadır. O zaman Rusya Akdeniz'e inmek (ılık denizlere inmek) için çalışıyordu. Bugün de aynı politikanın güdücüsüdür. Ama o zaman İsrail'in savunucusu olan Rusya, bugün Arapların yanında gözükmektedir. Bunda ne derece samimidir? Rusya ideolojik bakımdan Arapları mı benimser, yoksa Yahudileri mi? Komünist Partisinin çoğunluğunu teşkil eden Yahudiler, İsrail'e rağmen Arapların yanında yer almak isterler mi? Araplar bağlı bulundukları ideolojiden yer yer inhiraf etseler bile yahudi, İslâm'a taviz vermek ister mi? Yahudinin bir harp aleti olan komünizm ve onun tatbikcisi olan Rusya, İslâmın ve İslâm Milletlerinin yanında samimiyetle yer almayacaktır.

Beynelmilel sionizm, Rusya kolumu Araplarla ittifak içerisine itmekle iki gaye gütmektedir:

1 — Arapları bağlı bulundukları ideolojiden uzaklaştırmak, onları komünizmin köleleştirdiği ve hayvanlaştırdığı sürüler haline getirmek.

2 — Bu vesile ile Orta-Doğu'da hâkimiyetini kurup bütün zenginlik kaynaklarını kontrol altına almak.

Rusya sadece bu iki gaye namına kullanılmaktadır. Aklımıza şöyle bir soru geliyor. Acaba, Rusya'nın yaptığı yardımlarla, Araplar Orta-Doğu'dan Yahudileri sürüp çıkarsalar ve onun yerinde bütün bu bölgeleri kapsayacak bir devlet kurulsa, bu devletin de tatbik ettiği sistem hak ideoloji ile şekillense, Rusya silâh yardımı yapar mı? Hatta rıza gösterir mi? Rusya ile beraber bugün yüz yüze gelen devletler (Amerika, İngiltere, Fransa, Almanya v.s.) sırtıp dışlarını göstermezler mi? Rusya o zaman Yahudilerle omuz omuza olmayacak mıdır? O halde bu gün İsrail ile Rusya arasında hangi karakedi girmiştir ki, Ruslar, Yahudilere karşı Araplarla anlaşabiliyor? Bu tebessüm sahte, bu sevgi sahte değil midir? Sahtedir. Çünkü Araplara netice alıcı bir yardım yapmamaktadır. Bütün yardımları kısır ve Orta-Doğu'da harbi devam ettirici mahiyettedir. Harbin devam etmesi hem Rusya'nın Orta-Doğu'yu ideolojik bakımdan tesir altına almasına, hem de satacağı diğer silâhların alınmasına fırsat hazırlamaktadır.

İkincisi, Rusya açıkça İsrail'e yardım eden Amerika'ya karşı bir tavır almamaktadır. Nitekim Nasır'la yaptıkları son görüşmelerinde, aynı zamanda Amerika ile de görüşmüşler ve Nasır'a açık bir cevap vermemişlerdir. Nasır tesirli silâh istemek de ısrar ederken, Rusya politik konuşmakta ve Nasır'ı oyalamak istemektedir. Nasır'ın istekleri, geçiştirici cevaplarla uyutulmaktadır.

Üçüncüsü, Rusya ile Araplar arasında İsrail'i değerlendiriş yönünden fark vardır. Rusya, İsrail devletinin varlığını tanımakta, fakat işgal ettiği yerlerden çekilmesini istemektedir. Halbuki Araplar İsrail'i bir devlet olarak tanımamaktadırlar. Yahudileri gasıp mevkiinde görmektedirler. Rusya, İsrail'in işgal ettiği yerlerden çekilmesi ile barışın avdet edeceğini söylüyor. Bu Rusya'nın Yahudilerin gayesini tanımazlık tan gelip, Araplara böyle bir şartı kabul ettirmek için, beynelmilel sionizm namına giriştiği bir teşebbüstür.

Rusya, Nasır'ı tatmin edici bir taahhütte bulunmayacaktır. Ama Nasır, böyle bir durumdan dahi mutmain olabilir mi? Bu ihtimal de uzak değildir. O zaman şöyle söylemek icabeder: Rusya Orta-Doğu'da Yahudilerin emperyalist saldırılarını kırıcı ve Arapların hâkimiyetini sağlayıcı bir durumun meydana gelmesinde vasıta olmayacaktır.

Bugün Rusya ile Amerika arasında bir çatışmanın çıkması uzak ihtimaldir. Nitekim Rusya Nasır'ı küçük lütuflarla oyalaya bileceğine inanmaktadır. Zaten Amerikan Dışişleri Bakanı William Rogers de teklif-

lerini normal karşıladıklarını, pek aşırı olmadığını belirtmekte, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri U-Thant da aynı görüşü paylaşmaktadır. Bu durumda da beynelmilel sionizmin menfaati engellenmemektedir. Rusya ile Amerika arasında harp ancak Orta-Doğu'daki Yahudi varlığı tehlikeye düştüğü zaman mevzubahistir.

YAHUDİLERİN POLİTİKASI

Yahudiler Tevrat'ın prensiplerine sıkı sıkıya bağlı ve dünya görüşlerini ona göre teşekkül ettirmişlerdir. Yaşayış tarzları, devlet yapıları, insanlarla olan münasebetleri Tevrat'a göre düzenlenir. Hedeflerini ve bu hedefe ulaşma yollarını Tevrat çizer. Yahudi kendisinden başkasına «Hayvan» nazariyle bakar. «Bütün insanlar» onun için «binek hayvanı»dır. Tevrat, Yahudiye hiçbir ahlâki prensiple bağdaşmayan materalist esaslar telkin etmektedir. Yahudi bütün dünyaya hâkim olmak ister. Bir basamak olmak üzere «İsrail» devleti kurulmuştur. İsrail, bugün Orta-Doğu'da sionizmin ilk hedefi olan «Nilden Fırat'a kadar sana verdim.» cümlesini gerçekleştirmekle meşguldür. Asırlar boyu «Arz-ı Mev'ud» olarak nitelendirdiği Filistin'i alma çabasında olmuştur. Bugün bu emeline ulaşmıştır.

Bundan da kolay kolay vazgeçmek istemeyecektir.

Orta-Doğu'ya Müslüman Arapları yurtlarından sürme pahasına, onlara işkence ederek yerleşmiştir. Tevrat'a dayalı bir devlet teşekkül ettirmiştir. İsrail bugün gaspettiği bu topraklar üzerinde, toprakların gerçek sahiplerine zulmetmekte, onları vatanlarından kovmaktadır.

İsrail ile politik kardeşlik içine giren Yahudi markalı ABD. âdetâ teşvik edersine silâh yardımı yapmakta ve İsrail'le beraber Arapların saldırgan olduğunu, Yahudilerin masum olduğunu dünyaya ilân etmektedir.

İsrail'in karşısında ve Arapların yanında imiş gibi gözüken, Rusya ise, gizli politik gayelerle Nasır'ı kullanmakta, yardım yapıyormuş pozunda, Orta-Doğu'yu hâkimiyeti altına almak istemektedir.

Kendisine müsait bir ortam bulan İsrail saldırgan bir politikayı ustalıkla devam ettirmektedir. İsrail, Orta-Doğu'da «kuzu postunda kurt» rolünü oynamaktadır. «Varlığını devam ettirmek istiyorum», «Arapların saldırılarına karşı koymak lâzım», «yüz milyonluk Araplar, ikibuçuk milyonluk İsrail'i yutmak istiyor» gibi naralarla dünya efkârı umumiyesini lehlerine çevirmek, yeni saldırılara imkân hazırlamak, yeni silâh

ların teminini mazur göstermek gayretindedir. Ve bu politikasında da az çok muvaffak olmuştur.

Ruslarm, Araplara yardım yaptığını propaganda ederek, Amerika'dan alacağı yardımları garanti etmektedir.

Bugün artık, İsrail'in nükleer silâh yapmakta olduğu ve bunu icap ederse kullanacağı da bilinmektedir. Meselâ Amerikan Senatosu Dışişleri Komisyonu, Orta-Doğu işleri Alt Komitesi Başkanı Stuart Symington: «Kanaatimce, gerektiği takdirde İsrail, nükleer silâh kullanacaktır. Bu ülke, haritadan silinmeden evvel her çareye baş vuracaktır.» İsrail'in elinde atom bombası bulunup bulunmadığı sorusuna: «Şimdi konuşamayacağım bir duruma gelmiş bulunmaktayız» diyerek bazı şeyleri kapalı tutmak istemiştir. İsrail, silâh bakımından desteklenmektedir. Ve bu durum, dünya barışı için hiç de iyilik alâmeti değildir.

NASIR'IN POLİTİKASI

Nasır belirli bir ideolojinin müntesibi olmaktan ziyade körü körüne sosyalizme ve Rusya'ya angaje olmuş, Rus politikasının dümen suyuna girmiş bir kukladır. Temsil etmekten uzak olduğu bir millet üzerinde haince kumar oynamaktadır. Rusya.. Nasır'ın öncülüğünde Orta-Doğu'ya yerleşmeye çalışmaktadır. Az çok muvaffak olmuştur. Arap sosyalizmi diye tutturduğu terane her hangi bir dünya görüşünden uzaktır. Bugün Nasır'ın hedefi neyi elde etmek istediği, dünya devletleri karşısında hangi politikayı uyguladığı ve uygulayacağı belirsizdir.

Sadece lâf etmekde ve arkası boş çıkınca da başında bulunduğu İslâm Milletlerinin prestiji yok olmaktadır. Nasır'ın ismi altında İslâm Milletleri üçbuçuk Yahudi karşısında mağlûp duruma düşmekte, mukaddes beldeler, Yahudinin pis ayakları altında çiğnenmekte; çocuk, kadın, yaşlı demeksizin bütün müminler Yahudilerin tüfek dipçikleri altında ezilmektedir.

Nasır, başı dara geldiği zaman işi ya dört büyüklere, ya Birleşmiş Milletlere şikâyet etmekte, tabiatıyla bir netice elde edememektedir.

Temelde ideolojik bir hareket olmadığı için, netice de İslâm milletlerine gülmemektedir.

Orta-Doğu'da kendi aralarında sağlam bir birleşme meydana getirememişlerdir. Kendi kendileriyle didişme içindedirler. Çünkü herbiri bir devlete ajanlık etmektedir. Hepsi de sol bir ideolojinin kölesi ol-

(Devamı 14. Sahifede)

ESİR MİLLETLER HAFTASI

20. Asrın yüz karası

100 Milyon Türk Esir

Komünist Rus ve komünist Çin'in tesis etmiş oldukları iğrenç emperyalizm, yüz milyon müslüman Türkün etleri ve kemikleri üzerinde yükselmektedir. Tarih bu durumu XX. yüzyılın yüz karası olarak kıyamete kadar anlatacaktır. Türkistan'da Çarlar devrinden başlayan ve bugün ne kadar devam eden zulmün, işkencenin, baskının artık bitmesi gerekmektedir. Beşer tarihinde komünist zulmü altındaki Türkler kadar haksızlığa uğramış insanlar çok azdır.

Bugün siyasi, iktisadi ve içtimai bakımlardan geniş bir serbestliğin içinde sarhoş olan insanlığın, kendilerinin tam tersine bir hayatı yaşama mecburiyetinde bırakılan esir milletleri hatırlaması onların çılgınlıkla kulak vermesi gerekmektedir. Köylerinden, kentlerinden, yurtlarından sürülen insanlar bugün sadece yurtlarına dönebilme hürriyeti istemektedirler. Kırım lının, Kafkasların bu en haklı isteği kırbaça, dipçikle, zindanla susturulmaktadır.

Komünist Rus emperyalizmi ile inleyen Batı Türkistanın tarih boyunca nasıl Ruslaştırılmak istendiği ve bu siyaseti bugün bile en iğrenç devam ettirdiği hususu nazarlardan saklanamaz. Gerek Çarlık Rusyası gerekse komünist Rusya, Ruslaştırma faaliyetlerini maskeleyerek istemişlerdir. Kendisini geri kalmış ülkelerin kurtarıcısı olarak takdim eden Rusya'nın yalanlarına artık inanan kimse kalmamıştır. Bütün dünya milletleri, Rusya'nın milletleri yok etme plânını artık öğrenmiştir.

BATI TÜRKİSTANIN ESARET TARİHİ

Timur'dan sonra haşmetli Doğu İmparatorluğu yavaş yavaş çökmeye başladı. Timur'un oğulları ve daha sonraki devlet idarecileri Timur'un mirasını koruyamadılar. Kısa zamanda iş savaşları, kargaşalıklar baş gösterdi. Türkistan'da Osmanlı İmparatorluğunun kuruluş yıllarında Anadolu'daki beylikleri andıran Hanlıklar türedi. Hanlar arasında bir tesanüt toktu. Hattâ zaman zaman müşterek düşmanla bile hanların birleşmesi mümkün olmadı Türkistan'daki dağınıklık ve kargaşalık uzun yıllar devam etti. Ne yazık ki, Türkistan'a, Hanlıkları birleştirip kuvvetli bir devlet kuracak bir Osman Bey nasip olmadı.

Ruslar XI. yüzyıldan sonra doğuya doğru ilerlemeye başladılar. Fakat Rusya'nın Türkistan'ı istilâsı asıl XVI. yüzyılda başlar. 1552 yılında Ruslar Kazan'ı işgal ettiler. Bu tarihten sonra Türkistan'ın yüzü gülmedi XIX. yüzyıla kadar bütün Türkistan toprakları Ruslar tarafından işgal edildi.

Rus istilâsı Çar I. Petro zamanında da bütün hızıyla devam etti. Deli Petro Basra körfezine inmek sıcak denizlere açılmak, Hindistan'a varmak emelindeydi. Bu emellerin tahakkuku için ilk plânda Türkistan'ın, İran'ın, Afganistan'ın ele geçmesi gerekiyordu. I. Petro'nun çizmiş olduğu plânu ondan sonraki Çarlar ve 1917 den sonraki komünist idareciler de mukaddes bir miras olarak kabul ettiler.

Deli Petro'nun vasiyetine bağlı olan Çarlar XX. yüzyıla kadar Batı Türkistan'ın istilâsını tamamladılar. 1868'de Buhara, 1873 de Hivve. 1884 de Türkistan işgal edildi. Ruslar işgal boyunca yerli halka çok zulüm ettiler. Hivve Hanlığı'nın Türkmenistan'ın istilâsına şahit olan Amerikalı gazeteci Mageman Rus zulmünü şöyle anlatır: «Rus kazaçilerinin yaptıkları vahşet ve hunharlık, karşularına çıkan her insanı öldürme sahnelerini gözden geçirirken, Rus kitaları ileri gitmişlerdi, onlara yetişmek üzere, arkalarından gittiğimde her tarafta gözümün çarpan kadın, erkek, çocuk - çocuk naaşlarından âdeta geçecek yer bulamaz ve hele içlerinde yaralı olanların, düşer oldukları ızdırapta bırakılmayıp, bir an evvel öldürülmeleri için yavardıklarını gördükçe tahammül edemeyip bayağı ağlar idim. Etraftaki kanallardan, göl gibi su toplanan yerde, üzerlerine saldıran Rus kazaçilerinden kurtulmak için 20 den fazla kadının kucaklarında çocukları ile, sazlar arasında gizlendiklerini gören bir kazaçi askeri, bunların hepsini, su üzerinde yabancı ör-

dek vurur gibi, birer birer vurarak öldürdüğünü, gözlerim karararak gördüm.»

Ruslar Türk Hanlıklarını teker teker işgal ettiler. Ne garibtir ki, hanlıklardan hiç biri Rus işgal ordularına karşı koyarken, diğer hanlıklar dan yardım görmedi. Müşterek düşmana karşı birleşemeyen ve bu derecede parçalanmış Türkistan için esaretten başka bir akıbet olamazdı.

İşgal tamamlandıktan sonra Ruslar Türkistanı ikiye ayırdılar. Tarkistan topraklarının kuzeyinde Step Genel valiliği, güneyinde ise Türkistan Genel Valiliği kuruldu.

50 MİLYON ESİR TÜRK RUSLAR İÇİN BİR İÇ TEHLİKEDİR.

Ruslar, Türkistan topraklarını istilâ ettikten sonra kara kara düşünmeye başladılar. Çünkü, Türkler için esaret boyunduruğu ağır gelmekteydi. Rus esaretini parçalamak için yer yer isyanlar hazırlanmaktaydı. Türklerin teslim olmayışı Rusları ürküttü. Türkler bir harp anında Ruslar için en büyük iç tehlike idiler. Bu gerçek bugün bile ortadadır. Bugünkü komünist Rusya'nın yıkılışını belki de esir milletler bilhassa esir Türkler hazırlayacaktır. Çarlık Rusyasının Harbiye Bakanı A.N. Kuropatkin Türklerin önemli bir iç tehlike olduğunu daha 1900 yıllarında söylemişti. Kuropatkin bu hususu geniş bir raporla izah etmiştir.

Zaten 1914 I. Dünya Harbine kadar Ruslar Türkistan'da iki Rus Kolordusu bulundurmaktaydılar. Bu iki kolordu Türkistan'ın uyanışını kırbaça, kurşunla baskıyla durduruyordu. Türkistan'daki vilâyetleri sivil valiler değil, asker valiler idare etmekteydi. Rus askerlerinin Türkistanlılara reva gördükleri zulüm her türlü tasavvurun üstündedir.

Ruslar 1914 de başlayan I. Dünya Harbine iştirak edince Türkistandaki askerlerinin sayısını azaltma mecburiyetinde kaldılar. Asker sayısı azalınca baskı da azaldı. Bunu fırsat bilen Türkistanlılar, istiklalleri için 1916 da harekete geçtiler. Ne yazık ki, esaretten kurtulmak için çırpınan bu masum insanların hareketleri kanlı bir şekilde durduruldu. Binlerce Müslüman Türk katledildi.

Ruslar bugün olduğu kadar, daha Türkistan'ı işgal ettikleri yıllarda da Türklerin kendileri için önemli bir tehlike olduğunu bilmekteydiler. Onun içindir ki yıllar boyu Ruslaştırma faaliyeti

devam ettirildi. Türkleri dinlerinden, törelerinden, kültürlerinden koparmak için akla gelmedik formüller uygulandı. Çarlık devrinde başlayıp bugün en amansız şekilde devam eden Ruslaştırma politikası iyice bilinmelidir.

TÜRKİSTANDA RUSLAŞTIRMA POLİTİKASI

İstilâdan evvel Türkistanda hemen hiç Rus yokken, bugün Türkistandaki şehir nüfuslarının büyük çoğunluğunu Ruslar teşkil etmektedir. İstilâdan sonra milyonlarca Rus göçmeni getirilerek Türkistan'a yerleştirildi. Göçmenlerin yerleştirilmesinde Ruslaştırma politikasına göre hareket edilmekteydi. Meselâ, iki Türk köyü arasına bir Rus köyü yerleştirilerek, hem Türklerin irtibatını kesiyorlar, hem de Türkleri kontrol etme imkânına sahip oluyorlardı.

Türkistan'da Rus göçmenlerine en verimli araziler ve en iyi iş yerleri verildi. Türkistan nüfusunun ancak % 5'ini teşkil eden Rus göçmenlerine en verimli arazilerin % 60'ı verildi. Böylece Türkler iktisaden baskı altına alınarak açlıkla karşı karşıya bırakıldı. Türklerle pamuk ekme mecburiyeti kondu. Elde edilen pamuklar hiç pahasına Türklerin elinden alınarak dokuma endüstrisi merkezlerine götürüldü. Cebren pamuk ektiliği için buğday yetiştiremeyen Türkler açlıkla pençeleştiler. Açlıktan ölenler oldu. 1913 de Çarlık Rusyasında üretilen pamuğun % 50 sinden fazlası Türkistandan elde edilmiştir. Bunca pamuk yetiştirmelerine rağmen aynı yıllarda Türkistanlılara karınlarını doyurabilecek kadar olsun buğday verilmemiştir.

Göçler yoluyla Türkistandaki millî terkihi bozma ve bu yolla Ruslaştırma işlemi Stalin devrinde de bütün şiddetiyle devam etti. 1941-1945 İkinci Dünya Savaşında Rusya Almanlara karşı yenilince batıdaki bütün endüstri müesseseleri Türkistan'a nakledildi. Bu müesseselerle birlikte milyonlarca komünist Rus Batı Türkistan'a yerleştirildi. Rus istatistiklerine göre 1940-1968 yılları arasında Türkistan'ın nüfusu % 80 artış göstermiştir. Besbellidir ki, bu artışa Rus göçleri sebep olmuştur. Aşağıdaki cetvele baktığımızda göçler yoluyla Türkistan'ı Ruslaştırma faaliyetini daha iyi anlarız:

Yukarıdaki cetvel Sovyet istatistiklerine göre hazırlanmıştır. Görülüyor ki, 1926 yılında yabancı nüfus bütün nüfusun % 22'si iken 1939'de % 32'si, 1959 da % 41'i, 1968 de de % 47'si olmuştur. Yerli nüfus 1926 da bütün nüfusun % 78'i iken 1968 de % 53'e düşmüştür. Bu düşüş günümüzde de devam etmektedir. İşte Batı Türkistan bu şekilde Ruslaştırılıyor. İmha hareketiyle. Türk nüfusu yok edilirken, göçlerle Rus nüfusu günden güne yükseltiliyor.

1917 KOMÜNİST RUS İHTİLÂLİNDEN SONRA TÜRKİSTAN

Lenin ve arkadaşları Rusya'yı komünistleştirebilmek için Rusya'daki esir milletlere vaadlerde bulunarak Çara karşı kendilerine yardım (Devamı Gelecek Sayıda)

— İnsan eti yiyen yamyamların bile hürriyete kavuştuğu 20. Asırda Kızıl Komünizmin temsilcilerinden Rusya'nın emperyalizmi altında inleyen müslüman Türk illerinden; Kazakistan, Türkmenistan, Kirgizistan'ın haritası.

TEKRAR

MİLLET OLARAK LOZAN GÖZDE

TAKDİM

Lozan Muahedesi'nin imzalanışının 47. yıldö nümü münasebetiyle bizi çevreleyen, hürriyet hudutlarımızın sınırını teşkil eden Lozan'ı tetkik etmek millî bir zaruret olmuştur.

Lozan'da tespit edilen hususlar, elde edilen neticeler, kan ve göz yaşı ile yürütülen Millî Mücadele'nin gerçek karşılığı mıdır?

İmparatorluğumuzun son zamanlarında millî bünyeyi iyice saran ve içinden kemiren kapitülasyonlar meselesi ne dereceye kadar halledilmiş tir? «Şark Meselesi» denilen ve Müslüman - Türk lüğün imhası politikasının son şekli olan ve mağlûpken imzaladığımız Sevr Muahedesi, galipken kabul ettiğimiz Lozan'la bertaraf edilmiş midir?

Lozan Antlaşması'nın muhtevası ve millete temin ettiği söylenen haklar gerçekte haklı bir zaferin, muzaffer bir devletin kabul edeceği-hususlar mıdır?

Fener Patrikhanesi ve Hahamhane bütün bir tarih boyu ihanetlerine rağmen neden Türkiye'de bırakılmıştır? Ermeni ve Bulgar komitacılarını yetiştiren ve el'an fesat hareketlerini devam ettiren Robert Kollej ve sayısız misyoner yuvalarına, Ruhban Okuluna neden Lozan'da teminat verilmiştir?

Hülâsa Lozan, Türkiyemizde bağımsızlığımızı temin etmiş midir? Lozan ehil bir kadro tarafından imzalanmış mıdır?

Lozan'ın üzerinden yarım yüzyıl gibi uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, zihinlerde uyanan tereddütler izale edilmemiştir. Aksine Türkiye'de icra edilen ve menşei Lozan'ın gizli zabıtlarında bulan faaliyetler tereddüt mevzuu olan hususları kat'i bir iman haline getirmiştir. Antlaşmaya imza koyanların yayınladıkları hatıratlarda iltibasa mahal veren konulara temas edilmemiş veya hiç de tatminkâr olmayan bir kaç cümle ile geçiştirilmiştir. Bu durum ise Lozan hakkında haklı şüpheleri davet etmiş ve bu meselenin yeniden ele alınmasını gerektirmiştir.

İşte bu sebeptendir ki, Lozan Antlaşması'nı

değişen dünya şartları, sayet varsa millî ideallerimiz ve millî politikamız muvacehesinde tekrar gözden geçirmeye kat'i bir zaruret hasıl olmuştur.

Bu münasebetle şunu kaydedelim ki, maksadımız, şahıslara ta'n etmek, geçmişe küfretmek değildir. Şahısları tahkir etmenin ve Lozan'dan intikâl eden Millî Mücadeleyi, şahıs mücadelesi haline getirmenin faydasına inananlardan değildir.

Bu incelememizde Lozan Antlaşması'nın teknik yönleri üzerinde durmayacağız. Temas edeceğimiz meseleler Lozan'ın daha çok ideolojik ve politik zaafıdır. Bizce üzerinde durulmasın da fayda mülâhaza edilen noktalar da burasıdır.

GİRİŞ

1983 Viyana bozgunundan sonra milletimiz büyük buhranların ve badirelerin içerisine itilmiştir. Eski saadet devrinin haşmetini görmek, yeni zafer heyecanlarını duymak mümkün olmamıştır. Cephelerden mağlûbiyet ve bozgun haberleri gelmeye başlamıştır. Devletin hiçbir kademesinde ve müessesesinde otorite kalmamış, büyük bir otorite buhranı her yerde kendini hissettirmeye başlamıştır. Hamam tellâklarının pa dışak devirmeye cüret ettiği, küçük çaptaki devlet memurlarının merkezi otoriteye kafa tuttuğu bir duruma gelinmiştir. Avrupa'da kralların bile etek öptüğü, ferman dinlediği bir devirden, valilerin isyan bayrağını kaldırdığı bir keşmekeşliğe itilmiştir.

Siyasî iktidarda, millettten ve milletin menfaatlerinden ziyade, saraya çöreklenmiş kimi dönme, kimi hain, kimi de ihtirasdan kuduran millet düşmanlarının ve menfaat gruplarının hâkimiyeti teessüs etmiştir. Fatih'lerin, Yavuzların yerini, Rus asıllı Hürrem Sultanlar, Yahudi Nurbanû Hatunlar, müneccimler, hokkabazlar almıştır.

Millet varlığını korumak için cepheden cepheye koşan, Sina Çöllerinde susuzluktan kavruarak millete zaferler hediye eden kumandanlar yerine, ordu İran sınırında çarpışırken, kendi

Kâğıthane'de kablumbağa üzerine mum dikerek işret yapan mesuliyetsiz ve basiretsiz idareciler geçmiştir. Karar almak için eğer saati bekleyen, bunun için de sarayda yüzlerce müneccim kılıklı ajanları besleyenler elbette milleti tehlikelerden koruyamazlardı. Devlet artık ideolojik bir iktidar olmaktan çıkmış, siyasî istikrarın yerini, anarşi ve bozgun almıştır.

Siyasî sahada görülen bu anormal durum, kendisini hemen diğer sahalarda hissettirmeye başlamıştır. Balığın başındaki koku vücudun diğer azalarını da tesir altına almıştır.

Engizisyon zulmünden kaçarak bize sığınan ve Osmanlı ülkesini «Cennet ülke» ilân eden Ya-

— Beynelmîlî Yahudiliğin teşvik ve desteği ile Anadolu'ya saldıran Yunan palikaryalarının Lozan temsilcisi ve Megalo-idea müdafii Venizelos.

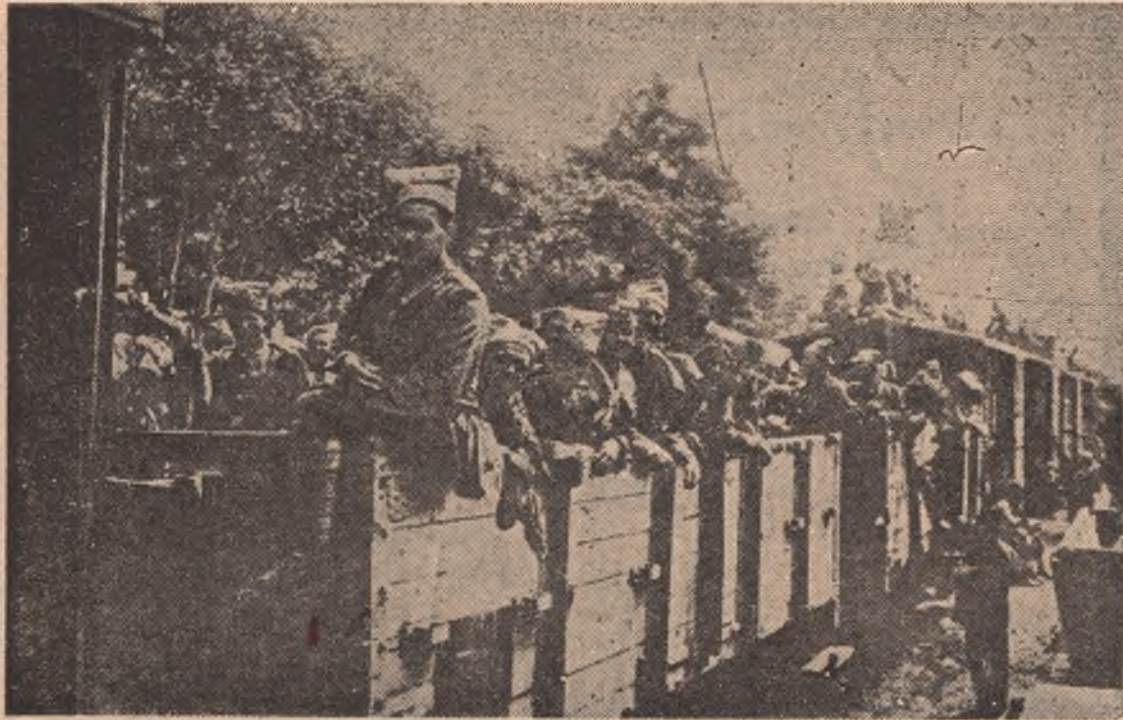
hudiler, Kanuni devrinden itibaren geniş nispette nüfuz temin etmiştir. Hürriyet ortamından istifade ederek iktisadî hâkimiyeti eline geçirmiştir. Joseph Nassi adlı bir Yahudi ilk defa «Altın Tırtıklama» usulünü ortaya çıkararak, hem bir taraftan paranın değerini düşürmüş, hem de bu yolla büyük vurgunlar vurmuştur. Bunun neticesinde para piyasasında devlet değil, Yahudi, Rum, Ermeni bankerlerinin toplandığı Galata kompradorları söz sahibi olmuştur.

Ticaret kollarında ve maden işletmeciliğinde aynen bugünkü gibi azınlık hâkimiyeti teessüs etmiştir. Vergi toplama imtiyazı Yahudilere verilmiş, millettimize de bunların jandarmalığını yapmak vazifesi düşmüştür. «Gümrükler hemen hemen Yahudilerin ellerinde idi. İltizam-ı mukataa onlara verilmişti. 1583 de sadır olan hüküm mucibince her gümrük iltizam müddeti için Yahudi mültezimlerin isimlerini havi bir beraat veriliyordu.

Selânik'teki altın madenleri ellerine geçmişti. Bursa ve Vitinya'nın bütün ticareti ellerinde idi.»

JOSEPH NEUHMA: SELÂNİK YAHUDİLERİNİN TARİHİ

İktisadî ve siyasî sahada tezahür eden bu buhranları askeri ve kültürel mağlûbiyetler ta

— Milletimiz ölümü bitiş değil, yeni bir hayatın başlangıcı olduğunu bildiğinden, her asırda savaşlara sevinerek koşmuştur. Millî Mücadelemizde de, mukaddes dinini ve vatanını korumak için, yine resimde görüldüğü gibi, zafer marşları söyleyerek cepheye koşmuştur.

T OLARAK ZAN'I DEN GEÇ İRELİM

kip etmiş, sıhhatli ve sağlam bir Osmanlı bünyesi, emperyalist Batıların alaya aldığı «Hasta Adam» durumuna düşmüştü.

Milletçe yuvarlandığımız bu ölüm çukurundan bizi kurtarmak için neler yapılmıştı, şimdi onları görelim.

YIKILIŞIMIZI HIZLANDIRAN

KURTULUŞ YOLLARI

Milletten kopuk, basiretsiz bir kadronun icrayı hükümet ettiği bir milletin kurtuluşu ve eski saadet çağına dönüşü, ancak, ona hayat veren ideallerinin ihyası ile mümkündür. Kültürünü resmî hale getirmeyen, ideolojisini iktidar seviyesine yükseltmeyen her toplum yıkılışını hazırlamaktadır. Kurtuluşun birinci ve temel şartı Millî İnkılâbın tamamlanması ve her türlü gayri millî ve emperyalist bakiyelerin temizlenmesidir. Bilhassa Lozan Antlaşması bu yönüyle kritik edil melidir.

Milleti kurtarma faaliyetleri içerisinde bu yönde bir çalışma görülmemiş, yıkılışımızı biraz daha hızlandıran sakim yıllara sapılmıştır. Meselâ bizi zaferden zafere ulaştıran şeyin millet iman ve ideolojisine bağlılık olduğu ve kurtuluşumuz için de bunun ihyası lüzumu unutulmuş veya kasden terkedilerek sonu belli olmayan bir maceraya girilmiştir.

Deniz Kuvvetlerimizin ıslahı için bizim ebedi düşmanımız olan ve Lozan'da daha iyi tanıdığımız hain İngilizden medet umulmuştur. Limpos Paşa adlı bir hain Donanmayı ıslah için gelmiş, ne kadar askerî eksikliklerimiz varsa bunları tespit etmiş, sırlarımızı çalmış, Donanmayı da yüzüstü, eskisinden de beter vaziyette bırakarak geçip gitmiştir. Çanakkale'de dökülen yüzbinlerce mehtemal kanının temelinde bu ajanın ihaneti yatar.

Jandarmanın birliklerimizin ıslahı için ise Fransız'dan Boman Paşa ithal edilmiş, o da Limpos Paşa'nın yolunu takip etmiştir.

Kara Kuvvetlerinde revizyon yapmak ve düzene sokmak için ise büyük bir gafletle hatta hıyanetle Almanya'dan Golç Paşalar, Schellendorf lar transfer edilmiş, hatta Erkân-ı Harbiye Müşavirliğine kadar yükseltilerek devletin bütün gizli sırlarını ve imkânlarını öğrenme fırsatı verilmiştir.

Topçu ocağını düzeltmek için Baron Dö Tot isimli bir Avusturya casusu vazifelendirilmiş, gerekli askerî malûmatı edindikten ve ajanlık vazifesini tamamladıktan sonra tekrar Avusturyaya dönmüştür.

İmparatorlukta bütün bunlar olup biterken devlet ricalı, milletin sakalını, bıyığını tanzim veya sarık yerine fes, şalvar yerine setre pantolon giydirmek gibi son derece meczubane bir işe tevessül etmişlerdir. Bunun adına da reform hareketleri denmiştir. Bir zamanlar en ileri bir harp tekniğine sahip bir millet, sonradan onun ordusuna kumanda edenler, kecinin kuyruğuna bakarak hava tahminlerinde bulunmak gibi bir garabete ve cehalete düşer olmuşlardır.

Millet ideolojik yapısına zıt olan bu reformlar, neticede, siyasî, iktisadî ve askerî vechesiyle bir emperyalizm tesis etmiştir.

Birinci Meşrutiyet, İkinci Meşrutiyet adlı bu kendini inkâr ve düşmana teslim oluş, yıkılışını zı kat'ileştirmiş ve arkasından bozgun gelmiştir. Artık bu andan itibaren milletin mukadderatında söz sahibi olanlar, Koca Sinan Paşalar, Pırzade'ler, Fatih'ler, Yavuz'lar değil, Lord Palmes ton'un çömezleri, Mason Mustafa Reşit Paşalar, İngiliz ajanı Yahudi Mithat Pasalardır. Millet ve Millî İrade namına karar verenler bu milletin evlatları değil, İttihat - Terakki'nin hariciye vekili Ermeni Gabriel Norodunkyan'lar, Maliye Vekili dönme Cavit'ler, Emanuel Karasu, Metr Salem'lerdir. Millet İstanbul'dan değil, İskoç Locasından, Rızorta mahfillerinden idare edilmektedir.

— Sızan ter, akıtılan kan, dökülen gözyaşıyla kazanılan, fakat Lozan'da tamamlanamayan Millî Mücadelemizden bir Tablo; Kahraman Mehmetçiğin hain Yunan'ı karşı verdiği Sakarya Meydan Muharebesinde, bir savunma hattında görülüyor.

Ve rejimin adı da Meşrutiyettir. Kümesin anan tarlarının tilkilere büyük bir itimat duygusu için de teslim edilmesinin bir mecburiyet olduğu siyasî yapının adı.

En şeytanî desiselerle 1. Cihan Harbine sokulan millet, kendini ayakta tutabilecek göz be-beği evlatlarını Alman kumandanlarının emrinde, Çanakkale'de, Yemen'de feda etmek mecburiyetinde bırakılmış ve neticede kendini bir yokluğun içerisinde hissetmiştir. Millet gösterdiği sayısız fedakârlıklara rağmen, idarecilerinin millet ideolojisinden uzaklaşmış olmaları yüzünden devletini kaybetmiştir. Beynelmilel Yahudiliğin ve Hristiyanlığın politikasına sarılan düşman devletler, milletimizi resmî bir esaretin bataklığına gömmek için Anadolu'yu da işgale yönelmişlerdir.

Şark meselesinin son hal şekli olan Sevr Muahedesi gereğince Anadolu'yu istilâya girişen, hayatîyetlerini mazlum milletlerin kanını emerek, servetini soyarak devam ettiren emperyalist Batı devletleri, artık bu işi burada bitirmek ve tarihin şerefi olan milletimizi yok etmek istiyorlardı. Hatta bu mesele Avrupa Parlamentosu'nun gündemlerinde, gizli diplomaside başyeri işgal ediyordu. Herkes kendi payına düşecek parsanın sarhoşluğu içinde bulunuyordu. Bir zamanlar İngiliz Başvekili Gladiston'un Parlâmentoda yaptığı konuşmayı hatırlayanlar bu meselede iyice heyecanlanıyorlardı. Gladiston «Türkler, insanlığın insan olmayan nümuneleridir. Onlar Anadolu'da bulundukça medeniyeti-

mizin devam ve bekası tehlikededir. Bu bakımdan geldikleri Asya bozkırlarına mutlaka sürülmelidir» diyerek asırlardır ağızlarında geveledikleri baklayı nihayet zayıf bir anımızda ağızdan çıkarıyordu.

Venizelos ise iç politikada kaybettiği prestijini, ahmak Yunan'ın Megalo İdea duygularını tahrik ederek bu vesileyle kazanmaya çalışıyordu. Ebediyen idare edilmeye mahkûm Yunanlı da bu ham hayallerin kolayca gerçekleşeceğini zannediyordu.

Zor günlerde kendi kuvvet ve kabiliyetini her zaman ispat etmiş olan millet bu badireyi de atlatmasını bildi. Etrafını saran zulüm çemberlerini kırmak için harekete geçti. Dininin, imanının, hayatının müdafaası için mücadeleye koştu. Böylece emperyalizme karşı millet mücadelesi gelişti. Askerî zafer kazanıldı, müstevliler de nize döküldü.

İşte Lozan Antlaşması denilen vesika, feda kârlığın sınırlarını zorlayarak kazandığı millî mücadelenin karşılığı olarak zorunda idi.

İncelememizin bundan sonraki bölümlerinde Lozan'da bize verilen haklar acaba bu karşılığı temin ediyor mu? Bu meselede şahısların medh veya zemminden ziyade, «iş netice ile belli olur» kaidesine riayetle durumu izaha çalışacağız.

LOZAN ANTLAŞMASININ TARİHÇESİ

Lozan Antlaşması harbin bitimini müteakip, gücünü ve haklılığını bütün dünyaya kabul ettirdikten sonra müstevli kuvvetlerin arzusu ile ak tedilen bir antlaşmadır. (Devamı 14. Sayıfede)

(Lozan, asla Türk Zaferinin bedeli ve hakiki karşılığı değildi. Eksikti, sayısız çukurları vardı. Millî Misakı asla tam olarak gerçekleştirilemiyor. Alçak ve zalim bir düşmanın harap ettiği aziz vatanın yıkıntısına dünyada eşi görülmemiş bir mürüvvetle ihsanlarda bulunuyor, yıkılanın eski haline gelmesi mükellefiyetini yorgun Türk Milletinin omuzuna yüklüyordu.)

millî kültür lûgatçesi

20 — İLİM VE FİKİH

Dinde derinleşmek (fıkıh), bu bina «ilmi tevhit» denir, güdülecek ameli hükümlerden ibaret olan fıkıh ilminde derinleşmekten daha faziletlidir. Bundan dolayı «İlim tahsil etmek farzdır» sözünden maksat ilmi hal tahsilidir denilmiştir. İlm-i hal ise imana müteallik hükümler den ibarettir.

21 — İMAN MESELESİ:

İman, dil ile ikrar, kalb ile tasdik. Kişi ikrar eder de kalbi ile tasdik etmeden ölürse mü'min sayılmadığı gibi eğer imkân bulunduğu halde dili ile ikrar etmezse, yine mü'min sayılmaz: zira özür mevcut olmadan dil ile açıklamayı bırakmak tasdikini olmadığına delâlet eder. Kerrâmiye mezhebinde olanlara göre, iman yalnız dil ile ikrardan ibarettir, bundan başka bir şey değildir, zira diyorlar, Hazreti Peygamber «Ben insanlarla, Allah var (lâ ilâhe illallah) deyinceye kadar mücaade etmeye memurum» demiştir. Bizze göre böyle değildir, zira Cenab-ı Allah: «Onlar ağızları ile iman ettik dediler halbuki kalpleri ile iman etmiş değildir.» (Mâide 45) buyuyor. Hem de onların bu sözlerine göre münafıkların mü'minlerden sayılması lazım gelir: Bu ise zayıf bir sözdür.

İmam-ı Şafi, iman: ikrar, tasdik ve iyi iş işlemektir (Yani emel imana dahildir), zira Cenab-ı Allah'ın «Sizin imanınızı Allah zayi edecek değildir» (Bakara 143) âyeti Allah namazlarınızı zayi edecek değil demektir. Ayette namaza iman denilmiştir, diyor.

Biz, amelin imana dahil edilme si doğru değildir. Cenab-ı Allah: «Allah'a iman eden ve iyi iş isteyen» (Talak 11) âyetinde amelden ayrı olarak kişiye mü'min demıştır. Ayette amel işleyen cümlesi iman eden cümlesine atfedilmiştir. Atfedilen bir şey, atf olunandan başka bir şeydir. Şu halde ayette imandan maksat, kalp ile tasdik. Eğer amel ler imanda dahil olsalardı, iman esaslarında neshin caiz olması lazım gelirdi, halbuki, iman konularında nesh caiz değildir, amele dair hükümlerde ise caizdir; bu da imanın amelden ayrı olduğunu gösterir.

33 — İMAN VE İSLAM NEDİR MUKALLİDİN İMANI MAKBUL MÜDÜR?

Ulemadan bir kısmına göre: İman ile islam birdir bunlar şu delile dayanıyorlar: Kur'an-ı Kerimde «Bir kimse müslümanlıktan başka bir din ararsa bu asla kabul edilmeyecektir.» (Ali İmran 285) buyurulmuştur. Diğer bir kısmına göre iman ettik dediler, onlara dedi, siz iman etmediniz, lâkin islam olduk, deyiniz» (Hucurat 14).

Bu meselede en doğru söz İmam Ebû Mansur-ı Maturidî'nin söylediğidir. İslam, Allah'ı keyfiyetsiz olarak bilmektir, bunun veri göğüstür. İman, Allah'ı Allah'lığı ile bilmektir, bunun yeri de yürektir, bu ise göğsün içindedir Marifet, Allah'ı sıfatları ile bilmektir, bunun yeri de zönüldür, bu da kalbin içindedir.

İSLAM AKAİDİ

Te'lif Eden: İmâmı Maturidî

5

Tevhid. Allah'ı birliği ile bilmektir, bunun yeri sırdır, bu ise gönü için dedir. Bunlar, Allah Tealanın: «Allah'ın nurunun misali, kandillik gibidir ki içinde kandil var, kandil, billûr camda billûr cam seceresi mübarekeyi zeytineden yanan inci yu duz gibidir.» (Nur 35) âyetinin benzeridir; şu halde bunlar 4 gerdanlık dır ki 4 ü de birbirinden ayrı gayrı değildir; hepsi birleşince din olur.

Bir kimse eğer ben bu şeyin haliki kimdir bilmem veya bana namaz farz kılını mı, bilmiyorum, yahud ben kâfir diye bir şey tanımiyorum yahut kâfirin gideceği yer neresidir, bilmiyorum, derse kâfir olur. Türk topraklarında Orta Asya içlerinde yaşayan bir adam ben müslümanlığın hepsine inandım, der fakat, dinî ahkâmdan hiçbir şey bilmez ve hiçbirini de yerine getirmeyeceğinin mü'min olduğundan şüphe yokdur, bunlar, mukallid imanının sahih olduğunu ifade eder, Mutezile ile Eşariler bilmiyerek iman eden mukallidlerin imanı sahihtir, fikrine muhaliftirler. Bunların dedikleri Allah'ın Peyg. göndermesindeki hikmetleri ortadan kaldırır: zira taklit sahih olmazsa Peygamberlikten maksat ve fayda hasıl olmaz. Şu kadar ki delillere dayanan ilmi imanın derecesi taklidi imandan şüphesiz yüksektir. Çalışarak elde edilen iman sahi, uyanmış ve nurlanmıştır. Nitekim Hz. Peygamber «Ebû Bekir'in İmanı bütün halkın imanı ile tartıl sa üstün gelirdi» diyor. Bu hadisteki üstün gelme, ziyade ve noksan olmak bakımından değil, vukufu ve nurlu olmak bakımındandır. İman, ikrar ile tasdikden ibaret olunca da, insanın kesbi ve eser: mahlûk olmuş olur.

Alimlerin bir kısmı iman mahluk (kesbi) değildir, zira o Allah'ın (tevfiki) başarı vermesi ile husule gelen bir şeydir, Allah'ın tevfiki ise mahlûk değildir, derler. Biz ise, e vet iman Allah'ın muvaffak kılması iledir. Ancak bu kadar insanın fiili Allah'ın fiili olmaz; O fiil yine, namaz ve oruç gibi, insanın eseri ve kesbi (mahluk olarak kalır) deriz.

23 — İMAN İNSANIN HER TA RAFINDADIR:

İman, insanın belki bir yerinde değildir O öyle bir şeydir ki nuru insanın bütün azasına yayılmıştır. Fakat azasından biri kesilince iman parçalanmaz olduğu için oradan kalbe gider. Burada bir soru var: İman ölünce iman nereye gider ruhu ile beraber mi kalır yoksa cesedi sa cesedi ile mi? Bu sorunun cevabı şudur: Hayır ne ruhla gider ne de cesetle kalır. O kişinin imana ehliyet kazandığı mana ile beraberdir. Bu manâ nasıl bir şeydir, diyeceksiniz, evet bu manâ Allah'ın kişiyi gizliden nurlandırması veya Allah'

ın, insanın içindeki gizli mahiyeti ışı klandırması demektir. Şu soru da var insanın diğer amelleri nereye gider? Bunun cevabı da şudur: Bunlar Allah'ın sevabına veya ikabına (cezasına) ulaşır. Şunu da ilâve edelim, eğer Allah ne ile bilinir? diye sorula cak olursa, buna bazı alimler: Akıl ile bilinir cevabını vermişlerse de bu hususta gidilecek doğru yol: Allah'ın bildirmesi ile bilinir, demek tir. Zira Kur'an-ı Kerimde «Allah'ın göğsünü islama açtığı kimse Rab binden bir nur üzeredir.» (Zümer 22) buyurulmuştur.

24 — UMUTSUZLUK İMANI

Umutsuz kalmış, ye's halinde İmana gelen kimsenin imanı makbul değildir. Zira böylesi gaybe iman etmiş değildir.

25 — İMANDA İSTİSNA (Ben mü'minim, inşaallah demek)

İman ifadesinde, «İnşaallah» demek şekiller ile aramızda çıkmış iltifâfı bir meseledir. Şekiller, imanı Allah'ın meşiyetine bırakmak caizdir derler. Biz bunların sözlerini Kur'an'da sihirbazların «inandır» (Araf 121) deyip inşaallah dememelelerini, keza Kur'an'da «Onlar hakkıyla mü'mindirler» (Enfal 74) âyetinde inşaallah mü'mindirler denilmeyip, kesin olarak mü'min, denildiğini delil göstererek reddederiz. Bundan başka iman bir akiddir, Allah dilerse sözü ise akdi bozar. Burada bir soru var: Hz. Peygamber, bir kabrin yanından geçerken «Biz de sizlere iltihak edeceğiz inşaallah» diyerek ölüm hakkında inşaallah tabirini kullan mıştır; halbuki ölüm muhakkak bir şeydir. Bu soruya, şu cevabı veririz: Peygamber ölüm için değil kabristan daki ölümlere iltihak için inşaallah demıştır. Hem de bir kimse için «Bu bir adamdır inşaallah» denilemez. Amma şöyle bir soru sorulacak: Mes cid-i Harama müslümanların gidecekleri, Allah'ın bildirmiş olması ile muhakkak olduğu halde Kur'an-ı Kerimde «İnşaallah buraya geleceksiniz.» (Feth 27) buyurulmuştur. Bu muhakkak olacak şeylere inşaallah demenin caiz olduğunu göstermez mi? Cevap verelim: Burada inşaallah Allah dilediği vakit gireceksiniz demek tir; yahut inşaallah ayette (amiline) kavline dahil olduğu için inşaallah emnlik için de geleceksiniz demek tir. Şöyle bir soru sorulabilir: Kişinin, sonu (Hüsni hatimesi) için inşaallah demesi caiz değil mi? Cevap verelim: Evet hatta bize göre inşaallah bu dünyadan iman ile gideriz demek suretiyle Allah'ın meşiyetini dilemek vaciptir bile, bunda söz yok; söz, böyle bir şeyin iman konuların da caiz olup olmamasıdır. İbn-i Mes'ut Hazretleri'nden rivayet edilen: «In

şaallah ben müslümanım demek caizdir» sözü son nefeste hüsni hatime için demek caizdir, manasınadır yahut da bu söz bir sürçme (onun bir hatası) dır, bu hatalardan, rücu etmiş olacaktır.

26 — SAADET VE ŞEKAVET

Bir insanın dünyada ve ahirette saadet ve şekavet halleri bize göre değişebilir. Eş'ariler: buna muhaliftirler. Bundan dolayı da «Ebû Bekir ile Ömer Hazretleri, Putlara tap tıkları sırada da mü'min idiler» derler. Biz onların bu sözlerini reddetmek için şu âyeti ileri süreriz «Kâfirlere şöyle ya Muhammed! Eğer bu küfürlerini sona erdirirlerse Allah onlara geçmiştekilerini af eder. (Enfal 38) eğer küfredeler, Putlara taptıkları halde mü'min idi ise ler Allah'ın af ve mağfiret etmesini bağışlamasının faydası kalmazdı. Keza, Cenab-ı Allah Kur'an-ı Kerimde «Allah dilediğini imha eder, dilediğini tesbit eder» (Raad 39) Bu günahları imha eder ve yerine tevbesini tesbit eder demektir. Eğer: «Şekavetin saadete tebeddül etmesi, Allah'ın yarattığını geri çevirip yeniden başlaması (bedâf dir, demek olmaz mı?)» denilecek olursa buna karşı da, levh-i mahfuzda yazılmış olan şey kişinin sıfatıdır, bu değişir Allah'ın kazası değişmez, cevabını veririz.

27 — İYİYİ EMİR KÖTÜYÜ NEHYETMEK:

Her insanın, gördüğü bir kötülüğü, kendiliğinden men etmeğe kalkması veya iyiliği emretmesi, artık farz olmaktan çıkmıştır Zira bunlar hasbi olarak (Allah için) yapılmıyan, bundan dolayıdır ki zalim olan hükümdara karşı kan dökeğe sebep olmamak için (huruç etmek) kötülükleri kaldır diye kılıç çeke rek isyan çıkarmak caiz değildir.»

28 — AMEL İMANDA DAHİL MİDİR?

Bir insan büyük günah işlerse kâfir olur mu? Bize göre olmaz. Harici ve mutezile mezhebinde olanlar eğer günahkâr tevbesiz ölürse kâfir olarak gider ve cehennemde sonsuz (muhallet) olarak kalır. Bu, ayette sabittir, derler. Biz de yine Peygamberden rivayet edilen hadislere (nakle) dayanarak «Büyük günahı iş lerse» sözü haramı (burada katli) helâl sayarsa, demektir. Yahut âyet teki «Cehennemde muhallet kalır» sözünden maksat, uzun müddet kalacak demektir deriz. Bunun gibi Hz. Peygamberin «Namaz kasten terkeden kimse kâfir olur» sözünden maksat da namazı inkâr etmek suretiyle terk ederse demektir. Eğer günahkâr, kâfir olsaydı Peygamber (veya Allah) bize «Fâsik olanın verdiği ha beri araştırıp, inceleyiniz diye emret mezdi. Yahut Maiz Hazretlerine istâ ma dönmesi ve imânını yenilemesi için emrederdi. Murcie Mezhebinde olanlar «Büyük günah işlemenin imâna asla zararı yoktur, bunun delili de genç (şam) in meşhur olan sözüdür, derler. Biz diyoruz ki Şab'ın imana bir şey zarar vermez, sözü, imana günahı kebirle zail olmaz demektir. Yoksa bu söz Allah korku sunun büsbütün kalkmasına varır (Devamı Gelecek Sayıda)

Keşmirli Müslümanların Mücadelesi

Keşmiş, dünyamızın mühim çıban başlarından biridir. Pakistan ve Hindistan arasında 1947 den beri süre gelen anlaşmazlıkta ideolojik ve jeopolitik bir durum arzeden Keşmir'in rosi inkâr edilemez.

Pakistan ve Hindistan'ın kuzeyinde yer alan Keşmir, doğudan Tıpet, kuzeyden Doğu Türkistan, batıdan da Afganistan ve Batı Türkistanla çevrilmiştir. Keşmirin nüfusu 1.200.000 dir. Nüfusun yüzde sekseni müslüman olup. Hinduların sayısı 200.000 dir. Keşmir'in içinde bulunduğu krizin ilk tohumlarının altı asır evvel atıldığını söylemek mümkündür:

Ondördüncü asra gelinceye kadar, Keşmir Budist ve Hinduların kontrolü altındaydı. Bin beşyüz seksen altı da Türk hükümdarı Ekber Şah Keşmir'e hâkim oldu. Keşmir ikiyüz sene kadar Hindu - Moğol hükümdarlarının yazlık sayfiye merkezi oldu. Daha sonra Moğol hükümdarlığının küçük parçalara ayrılmasından sonra bu ralara Afganistan'dan müslüman akıncılar gelip yerleştiler.

İngilizler burunlarını Keşmir'e sokmakta gecikmediler. 1846 da Keşmir'i Afganlılardan alarak Hindli müttefikleri Mihrace Gulab Singh'e 1575000 dolara sattılar. Gulab Singh İngilizle' her sene haraç vermeye başladı. Haraç Hindistan'ın bağımsız bir ülke olmak üzere bulunduğu 1947 yılına kadar sürdü.

Keşmir ve Jamnu'nun Pakistan ya da Hindistan'a bağlanması için tercih hakkı tanındı. Bir ülkenin diğer bir ülkeye bağlanması, her iki ülkenin ideolojik ve jeopolitik şartlarına bağlıdır. Heşmir'in halkı olarak Pakistan'a bağlanması zarurî iken, Keşmir ve Jamnu mihracesi Hari Singh bir karar vermedi. Belki de kendisini Haydarabat Nizami veya Zünagadh Nevabı yerine koymuştu. Fakat Hari Singh bir müslüman ülkenin Hindu yöneticisi olarak kendisinin Pakistan hâkimiyeti altında daha fazla duramayacağını idrak etmişti.

Ticari, coğrafi ve dinî şartlar, Keşmir'in Pakistan'a bağlanmaya zorlamıştı. Jamnu'nun hindu olmasına mukabil Keşmir halkının büyük bir çoğunluğu müslümandı. Pakistanlı müslüman akıncılar, Hari Singh vakit kazanmaya başlayıncaya Keşmir'e silâhlı akınlarda bulunmaya başladılar. Hindu ari Singh derhal Hindistan'dan askerî yardım istedi. Hindistan, ancak ari Singh'in Hind Birliğine girmeyi kabul etmesi halinde askerî yardım edeceğini söyleyince, Hari Singh de bunu kabul etti. Daha sonra Hindistan Keşmir vadisine asker gönderdi. Hind birlikleri Pakistanlı akıncıları Keşmir'in başkenti Srinigar'dan uzaklaştırdılar.

Gilgit bölgelerini elinde tutmayı başardı. —Bu. Daha sonra indistan Keşmir vadisine asker göngün dahi bu stratejik bölgeler Pakistan'a aittir.

Keşmirde Şeyh Muhammed Abdullah liderliği altında Hari Singh'e karşı siyasi bir isyan hareketi başladı. 22 Ekim 1947 de Pakistan'ın kuzey batı bölgesinde oturan kabileler, Pakistan topraklarını geçerek Keşmir'e girdiler. Keşmir'in gerçek şefi, Nehru'nun en yakın arkadaşı olan Muhammed Abdullah idi. Muhammed Abdullah, Keşmir başkanlığına atandı. Fakat 1953 te plebisit üzerinde ısrar edince Başbakan yardımcısı Bekşi Gulam Muhammed tarafından alaşağı edildi. Bekşi Gulam Muhammed daha sonra Keşmir'in Hind taraftarı bir lideri olarak iktidarı ele geçirdi.

Amerikan ve İngiliz diplomatlarının da sayesinde Hind ve Pakistan delegeleri arasında ciddi ve uzun görüşmeler yapıldı. Fakat görüşmeler hiç bir sonuç vermedi. 1965'de Pakistan'la yapılan kısa bir savaş, vaziyeti daha da vahim bir hale getirdi.

Şeyh Abdullah, 1967 de hapisten çıkarıldı. Keşmir'e gitti. Orada coşkun bir şekilde karşılandı.

Bu arada Keşmir'i; Hinduların çoğunluk olduğu Jamnu, budist çoğunluğun bulunduğu Ladak ve Müslümanların çoğunluk teşkil ettiği Keşmir vadisi diye üçe ayırmayı teklif eden bir plân ortaya kondu. Bu plâna göre Ladak ve Jamnu

— Gayri insanî ve gayri ilmi bir sistem olan komünizme karşı başkaldıran Rus yazarları her türlü baskıya maruz kalmaktadır. Birçok aydın ve yazar Sibiryâ çalışmaları kamplarına sürülmüş vaziyettedir. Resimde bu bazarlardan Soljenitsin görülmüyor.

Hindistan'da kalabilecekti. Vadi de Hindistan ve Pakistan arasında paylaşılacaktı.

Keşmir, Asya'nın en stratejik mevkilerinden biridir. Asya'ya da Asya'dan Orta-Doğu'ya geçebilecek yegâne geçit, Keşmir'den geçer. Muhtemel bir Çin saldırısı, Keşmir'in İngilizlerin elinden çıkması halinde, Orta - Doğudaki sion ve İngiliz menfaatlerini tehlikeye düşürebilir. Bu bakımdan beynelmilel sionizm ve onun yan kolu İngiliz emperyalizmi Keşmir meselesinde büyük bir titizlik göstermektedir.

Geçtiğimiz haftalarda Keşmir'in başkenti Srinigar'da 250 delege Keşmir'in istikbali hususunda neler yapılması lazım geldiğini tesbit için toplandılar. (1) Toplantıda Şeyh Abdullah da hazır. Şeyh Abdullah Hindistan hükümetinin Keşmirli delegelerin Pakistan'a gitmesine müsaade etmesini istedi. Fakat bu istek Hind Hükümeti tarafından reddedildi. Şeyh Abdullah plânlarından vazgeçmiş değildir. Ama bugün bir mil yondan fazla Keşmirli Müslüman hayatlarından endişe duymaktadırlar. Kıbrıs gibi Keşmir de beynelmilel Sionizm'in ve İngiliz emperyalizminin yararına bir çıbanbaşı olmakta devam edecektir.

1 — The Daily Star, 10 Temmuz 1970.

— İngiliz emperyalizminin ve insanlıktan uzak Hintli budistlerin Pakistan'a vermek istemedikleri Keşmir. Müslüman halkın isteğine katiyen itibar edilmiyor. Aynen Kıbrıs'ta olduğu gibi.

K.G.B, ŞEFLERİ RUS YAZARLARINA KAN KUSTURUYOR

GİZLİ POLİS TEŞKİLATI VE
RUSYA'DA YAZARLAR.

Bugün Sovyet Rusya'da, Stalin devrinin insanlığı iğrendiren baskıları tekrar su yüzüne çıkmaya başlamıştır. Komünist rejimin başına geçen yeni Çarların her birisi, kendinden önceki parti başkanlarına ateşli bir harb açmaktadırlar. Kruşçev'in Stalin'e; Mao'nun bugünkü Sovyet idarecilerine olan düşmanlıkları ve bu düşmanlığı ayakta tutacak neşriyata yardımcı olunması, demirperde'de fikir özgürlüğüne misal diye gösterilmektedir. Kruşçev'in yerini sağlamlaştırabilmesi için ya Stalin'e ve fikirlerine perestij göstermesi veya onu yıkması gerekiyordu. Stalin'in tenkidine Kruşçev'in müsamahası, Sovyetler'de hürriyet parıltılarının yer yer parladığı mânâsına gelmez.

Nitekim Kruşçev'in indirilmesinden sonra, onun adı dahi anılmaz olmuştur. Stalin aleyhtarlığının, hürriyete doğru bir kayış olmayıp, bir serabtan ibaret oluşu, Kruşçev'in düşmesinden hemen sonra anlaşılabilir.

Rusya'da yazarlara ve aydınlara karşı artıran baskılar artık cerahatlı bir yara haline geldi. Bu baskı Sovyet yazarlarını ve Sovyet aydınlarını bunaltır dereceye varmıştır. Rusya'yı bir hapisaneye benzeten yazarlar, ya eserlerini Rusya'dan kaçırmakta, veya kendilerinin uzaklaşma yollarını aramaktadırlar.

Sovyet Yazarlar Birliği'nin yayın organı Literaturnaya Gazeta yıllardan beri yazarları, K. G.B. (Rus Gizli Polis Teşkilâtı) ye jurnallemele meşguldür. Sinyavsky, Soljenitsin ve daha nicelelerinin başları bu yüzden yanmadı mı?

Meselâ Yazarlar Sendikası'nın gazetesi Literaturnaya Gazeta 1968 yılında yayınladığı bir makalede Alexandır Soljenitsin için «Soljenitsin edebî alanda sahip olduğu kabiliyetleri, yabancılara çıkarlarına hizmet edecek şekilde kullanabilirdi. Ancak kendisi inatla birinci şıkta ısrar etti. Acı gerçek bundan ibarettir. Bu çıkmazdan kurtulmak kendisine düşer.» gibi tehdidvari ifadelerle diğer yazarları sindirme savaşını açmıştır. Soljenitsin ve diğer Sovyet aydınlarına girişilen terör hareketi bundan oniki yıl evvel Nobel Mükâfatı kazanan Boris Pasternak'a yapılanlarla aynı mahiyettedir. Bunlar göstermektedir ki, komünizm kendisine muhalefet izi taşıyabilecek hiç bir kanaati hoş karşılamaz.

Yalnız, bütün bu tutuklamalara rağmen, Soljenitsin ve benzerlerinden daha atak bir yazar olan Andrei Amalrik'e herhangi bir söz söylenmiyordu. Rusya 1948'e kadar yaşayabilecek mi? (Will Russia Surowe Until 1948) adlı eserin yazarı olan Amalrik'e karşı bir kaç seneden beri çok yumuşak davranılıyordu.

Bu eser Batıda yayımlandığı zaman büyük yankılar uyandırmıştı. Komünizm'in tenkidi ve komünist partisinin zulümleri için büyük bir delildi. Buna rağmen Amalrik'e dokunan olmadı.

Amalrik'e gösterilen müsamaha diğer Sovyet aydınları arasında çok şüpheler doğurdu. Herkes ondan K.G.B. ajanı olarak korkmaya başladı. Amalrik Rus gizli polis teşkilâtının ajanı mıdır, yoksa değil midir? Bunun bilinmesi pek mümkün değil. Mayıs sonlarında Amalrik ve bir tatar olan karısı Giselle Moskovanın dışında oturdukları Abulova köyü yakınlarından K.G.B. şefleri ve dört kamyon tarafından götürüldüler.

Tabii netice malûm: SÜRGÜN.

Sürgüne mahkûm edilen bir Sovyet yazarının veya aydınının hayatından ümit kesilir. Zira Sibiryânın uçsuz bucaksız siteplerinde ömür törpüleyenlerin akıbetini herkes bilir. İkinci Cihan Harbinde Almanlarla işbirliği yaptılar diye yurtlarından sürülen Kırım Türklerinin hali hâlâ meçhul. Komünist ihtilâlin 50'ci yıldönümünde vatanlarına dönebilecekleri vaadi ile milyonlarca Kırımlı sürgün, hâlâ en adi baskı unsurlarıyla sindirilmek isteniyor. Onların haline dayanamayan emekli Rus Generali Grigorenko bile has tadır diyerek akıl hastahanelerine hapsedildi.

Amalrik'in de olacağı bu.

Komünizmin insana, fikre karşı muamelesi başka nasıl olabilirdi?

KOMÜNİST İHTİLÂL TEKNİĞİ

Proleterya diktatoryası, yani komünizme geçiş dönemi, ilk defa olarak sömürücü bir azınlığın baskı altına alınmasının yanı sıra, halk için, çoğunluk için bir demokrasi meydana getirecektir. Ancak komünizm, gerçekten tam bir demokrasiyi gerçekleştirmeyi yeteneklidir; ve demokrasi, ne kadar tam bir demokrasiyi gerçekleştirmeyi yeteneklidir; ve demokrasi, ne kadar tam olursa, o kadar gereksiz bir hale gelecek ve kendiliğinden, yavaş yavaş yok olacaktır. «[Devlet ve İhtilal. Lenin. Bilim ve Sosyalizm yayınları. S: II de]. Nihayet, ancak komünizm, devleti tamamen gereksiz kılar; çünkü o zaman, sırtı yere getirilecek hiç kimse, hiç bir sınıf anlamında «hiç kimse yoktur». Nüfusun belirli bir kısmına karşı sistemli bir mücadele artık yoktur. Biz ütopyacı değiliz ve ferdiyetçi aşırılıkların mümkün ve kaçınılmaz şeyler olduğunu hiç bir zaman inkar etmiyoruz. Ama bu aşırılıkları önlemenin zorunlu olduğunu da hiçmi hiç inkar etmiyoruz. Ne dir ki, her şeyden önce bunun için özel bir makine, özel bir baskı âleti hiç te gerekli değildir. Silahlanmış halk, her hangi bir uygar insan topluluğunun, hatta bu günkü toplumda bile, dövüşen insanları ayırması, ya da bir kadına kötü davranılmasına göz yumması kadar basit ve kolay bir biçimde, bu görevi bizzat kabullenecektir. Sonra, biliyoruz ki toplum halinde yaşama kurallama bir saldırı teşkil eden aşırılıkların derindeki toplumsal nedeni, yoksulluğa, sefaletle mahkum edilmiş çığınların sömürülmesidir. Bu temel neden, bir kere ortadan kaldırıldıktan sonra aşırılıklar mutlaka yok olmağa başlayacaklardır. Hangi hız ve hangi sırayla onu bilmiyoruz. Ama biliyoruz ki, yok olacaklardır. Ve, bu aşırılıklarla birlikte, devlet de giderek yok olacaktır.» [Devlet ve İhtilal. Lenin. S: 118-119]

Yukarıda nakledilen ifadeler Marxist - Leninist nazariye ye göre, komünizme geçiş ifade etmekte ve bu geçişin nasıl olabileceği hakkında hayale müstenid, tahmin vermektedir. Komünist

nazariye ye göre komünizm, sosyalizmi takibet gelecek bir cemiyet şeklidir. Sosyalizm ise komünizmin hazırlık sürecini ifade eder. Sosyalizm istihsal vasıtalarının üzerindeki hususî mülkiyetin kaldırılarak, topluma mal edilmesidir. Ancak bu mal ediş, Burjuva devletinin yıkılıp yerine, işçi sınıfı diktatörlüğünün kurulması ile mümkündür. Lenin komünizmin bu iki safhasını anlatarak etrafı bilgi veriyor. Şimdi onları nakledeyim:

«KOMÜNİST TOPLUMUN İLK EVRESİ..

.. İşte kapitalizmin bağrından henüz çıkmış bulunan ve bütün alanlarda eski toplumun izlerini taşıyan bu komünist toplumu, Marx, komünist toplumun «ilk» ya da «aşağı» evresi olarak adlandırır.

Üretim araçları daha şimdiden, artık fertlerin özel mülkiyetinde değildir. Bütün topluma aittir. Toplumsal bakımdan gerekli çalışmanın belirli bir parçasını tamamlayan her toplum üyesi, toplumdan, sağladığı çalışmanın miktarını gösteren bir belge alır. Bu belge ile topluma ait tüketim eşyaları mağazalarından, çalışmasına tekabül eden bir miktarda eşya almak hakkını elde eder. O halde, toplumsal fona ödenen çalışma miktarı çıktıktan sonra, her işçi toplumda, ona vermiş olduğu kadarını alır.

Eşitliğin hükümlerine denebilir buna...

Marx «eşit hak» der. Gerçekten burada eşit hak vardır. Ama burada söz konusu olan şey henüz «Burjuva Hukukudur». Bütün hukuk gibi eşitsizliğe dayanan, eşitsizliği önceden var savran Burjuva hukuku. Bütün hukuk farklı insanlara, aslında ne eşit ve ne de özdeş olan farklı insanlara, tek bir kuralın uygulanmasından ibarettir. Bundan ötürü eşit hak, aslında eşitliğe bir saldırı, bir adaletsizlik demektir. Gerçekten herkes toplumsal hasıladan kendisi tarafından sağlanan toplumsal çalışmanın eşit bir parçası için, eşit bir pay alır.» [Adı geçen eser. S: 120-121]

KOMÜNİZMİ ANARŞİZMDEN AYIRT EDEN ÖZELLİKLER :

Komünist hayalin en büyük tatbikatçısının, bu mevzudaki fikirlerini takibe devam edelim. Ancak yaptığımız aktarmalara komünizmin temelden kavranması gayesini ön planda tuttuğumuzu ve bu imkân ölçüsünde tenkide yer ayırdığımızı hatırlatalım.

Lenin'in aktardığımız fikirlerini birkaç cümlede özetlemek mümkündür. Lenin «Devlet ve ihtilal» adlı kitabında, komünizmin en son hedefini de açıklamış bulunuyor. Gerçi kitabın ana fikri, proleterya ihtilalinin seyri boyunca devletin yeri, değeri meselesidir. Bilindiği gibi, 19. Asırda sosyalizm gibi anarşizm de revaçta idi. İnsanlara mutlak bir hürriyet vaad eden anarşizm, Devletin yok edilmesini hürriyetin aşkı bilir. Anarşizmin nazari özü, devletin yok edilmesi fikrinden ibarettir. Bu hedefte komünizm ve anarşizm birleşmişlerdir. Ancak devletin hemen yok olamayacağı ve bir proleterya diktatörlüğü şeklinde ki devletin, burjuva devleti yerine geçeceği ve sınıfların ortadan kalktığı zaman devletin de kendi kendine yok olacağı (söneceği), tezi komünizmi anarşizmden ayırıyor. Anarşizm ise insan hürriyetini boğan bir mekanizma olan devletin, başka bir devlet safhasına lüzum kalmadan yok edilebileceği fikrini savunur. Ve metod olarak ta ferdi terörü kabul eder.

Lenin; devletin yok olması noktasına varmadan önce, mevcut sistemin yeni baştan kurulması, kapitalist düzenin ve Burjuvanın yok edilmesi için işçi sınıfının bir alete ihtiyacı olduğunu, bunun da devlet olduğunu ısrarla belirtir. Marxizm - Leninizmi, Anarşizmden ayıran bu proleterya diktatörlüğü safhası, yani devletin yok oluşu ve hürriyet çağı ile kapitalist düzen arasında, zarurî olarak proleterya diktatörlüğünün bulunacağı tezi; demokratik yolla en büyük şiddet hareketi olan ihtilali geliştirmek ve güçlendirmek için birer siper kabul eden proleterya ihtilali tezi ile iç içe bulunur. Bu ana tez çevresi içinde, Lenin, bu tezlerin izahına yarayacak ölçüde komünist hayalin tablosunu çizmiştir.

Ancak komünist temiyetin tablosunu çizmekte Leninin tek başına kaldığını zanetmek hatadır.

Bu noktada F. Engels şunları bildiriyor.

TARİHİN EN BÜYÜK İRTİCAI

(İlkel komunal toprak mülkiyetinin ortadan kaldırılmasından bu yana) bütün tarihin sömürülen ile sömüren, egemen ile egemen olmayan sınıfların toplumsal gelişiminin çeşitli aşamalarındaki mücadelelerinin, yani sınıf mücadelelerinin tarihi olduğunu... fikri bu temel fikir, sadece ve tek başına Marx'a aittir.» (1)

Engels'in yukarıya alınan pasajında dikkati çeken cümle, komünizmin tarifini verirken ifade ettiğimiz gerçeğin tam manasıyla tasdikinden ibarettir. Sınıf farklılığı, binaenaleyh devlet ve özel mülkiyet; (İlkel komunal toprak mülkiyetinin ortadan kalkması ile) ortaya çıkmış oluyor, Marxizme göre, İşte komüniz milkel komünizme (!) prensip itibarıyla bir dönüş hareketinden ibaret bulunuyor.

Bu dönüş, hareketi insanlığın şimdiye kadar gördüğü en gerici harekettir. Zira insanlığın binlerce sene önce yaşadığı

Komünizm yerleşmeye başladıktan sonra görülen ızdırıp levası. Herkes silahlı müfrezelerin dipçisi altında, ancak komünist partisinin tayin ettiği işe gider. Resimde kolektif çiftlikte kolektif çalışmanın başlangıcı!

farz olunan, medeniyetten evvelki hayatına (?) bir dönüştür. Milletin büyük ekseriyetini dinlerine olan bağlılıkları sebebiyle kınayanlar, hem kelimenin gerçek manasında mistik ve gerici olduklarının farkına bile varmak istemiyorlar.

Şimdi Marx'a göre, komünizmin ayırt edici özelliğini gördükten sonra Lenin'in çizdiği komünist cemiyet tablosunu daha yakından tetkik edebiliriz.

MARX'A GÖRE KOMÜNİZM

«Komünizmin ayırtedici özelliği, genel olarak mülkiyetin ortadan kaldırılması değil, burjuva mülkiyetinin ortadan kaldırılmasıdır. Fakat modern burjuva mülkiyeti, sınıf çatışmalarının, çoğunluğun azınlıkça sömürülmesine davanan sistemin en son ve eksik sız ifadesidir.

Bu anlamda, komünistlerin teorisini tek bir cümlede özetlenebilir: **ÖZEL MÜLKİYETİN ORTADAN KALDIRILMASI.**» (2)

Özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, yani mülkiyetin kolektif bir karakter kazanması komünizmi ayırt eden bir özelliktir. Ancak bütün komünizm; bundan ibaret değildir. Bu bir merhalelerdir. Marx, mülkiyetin şahsî karakterini bozup, onu topluma mal etmeyi neden düşünüyordu? Marx iş zümresini kurmayı tasarladığı yeni toplumun öncüsü ve ordusu olarak görüyor ve işçinin dışındaki bütün zümrelere iktidar temin eden bütün kudretleri tahrip etmeyi düşünüyordu. Nitekim; Marx;

Yukarıda gördük ki, işçi sınıfının devriminde ilk aşama, proleterya'yı egemen sınıf durumuna getirmek ve demokrasiyi kurmaktır.

(Proleterya, politik üstünlüğünden, sermayeyi burjuvaziden dilim dilim koparıp almak için, bütün araçlarını devletin, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proleteryanın elinde toplamak) için yararlanacaktır.» (3) der.

Görülüyor ki, Marx, komünist toplumun öncüsü olarak gördüğü işçi zümresine ilk yapılacak şeyin, burjuvayı ve işçi zümresi dışındaki zümrelerin kuvvet kaynağını tahrip etmek olduğunu belirtiyor. Bu hasmın elinden silahın alınmasına benzetilebilir. İşçi sınıfı haricindeki zümrelerin mülkiyet haklarının lağvı onları te-sirsiz hale getirecektir. Ancak bu bir merhalelerdir.

«Gelişmenin seyri içinde sınıf ayrımları ortadan kalkınca ve üretim ulusun tümünü içine alan geniş bir kuruluşun elinde toplanınca, kamu iktidarı politik niteliğini yitirecektir. Adı üstünde, politik iktidar, bir sınıfın bir başkasını ezmek için örgütlenmiş gücüdür. Burjuvazi ile çatışması sırasında, zorunlu olarak, proleterya, kendi-

Proleterya diktatörlüğü, devamlı ordu ve memur zümresinin yok edilip yerine, işçilerden teşekkül etmiş bir kızıl milis kurar. Bu kızıl ordunun nüvesidir. Resimde Doğu Almanya'da işçi taburları.

Komünizmin ilk safhası: Toprak ve fabrikalar kolektifleştiriliyor. Önce köylüye toprak reformu adıyla dağıtılan topraklar, sonra kolektif çiftliklerde birleştirilir. Resimde tarlanın mahsullerini almaya gelen komünist partisi görevlileri.

ni bir sınıf olarak örgütleyerek bir devrimle egemen sınıf olma durumuna gelir de, eski üretim şartlarını süpürüp atarsa, o zaman bu şartlarla birlikte sınıf çatışmalarının ve genellikle sınıfların varlığının şartlarını da süpürüp atmış olacak, ve böylelikle, bir sınıf olarak kendi üstünlüğünü de ortadan kaldırmış olacaktır.

(Sınıflı ve sınıf çatışmalı eski burjuva toplumunun yerini öyle bir toplum alacaktır ki, onda her bireyin özgür gelişmesi, herkesin özgür gelişmesinin şartı olacaktır.) (4)

Marx, komünist toplumun hedefinin «ferdin kendi hür gelişmesinin, toplumun serbest gelişmesinin şartı olacağı» mutlak hürriyetin yaşanacağı bir çağı vaat ediyor. Hülasa komünizm Marx'a göre, mutlak hürriyet çağıdır. Ve toplum bu hedefe doğru tarihi akış dolayısıyla gidecektir.

K. Marx ve F. Engels de varlığını tesbit ettiğimiz, komünist cemiyet hayali, Lenin'de iyice netleşir. Lenin komünist toplumu Maro'dan mülhem olarak iki ana safhaya ayırıyordu. Birincisi komünizmin ilk safhası, ikincisi komünizmin üst safhası...

Şimdi komünizmin ilk safhasını, (Lenin'e göre) inceleyelim:

LENİN'E GÖRE KOMÜNİZMİN İLK SAFHASI

Proleterya diktatörlüğü (Halk demok-rasisi)

Lenin'e göre, komünizmin ilk safhası zarurî olarak, işçi sınıfının diktatörlüğüdür. Proleterya diktatörlüğü hakkında ileride daha geniş açıklamalarda bulunacağımızı belirterek, proleterya diktatörlüğünün Marxizm-Leninizme göre komünist ihtilâli ilk ve zarurî safhasını teşkil ettiğini tekrarlayalım. Lenin bu hususta:

«Proleterya diktatoryası, yani komünizme geçiş dönemi, ilk defa olarak sömürücü bir azınlığın baskı altına alınmasının yanı sıra, halk için, çoğunluk için bir demokrasi meydana getirecektir. Ancak komünizm, gerçekten tam bir demokrasiyi gerçekleştirmeye yeteneklidir; ve demokrasi, ne kadar tam olursa, o kadar gereksiz bir hale gelecek ve kendiliğinden, yavaş yavaş yok olacaktır.» (5) der.

Burada Lenin proleterya diktatörlüğü'nün ilk vazifesini belirtiyor. Bu vazife mülk sahiplerini mülksüzleştirmek ve devlete tabi hale getirmekten ibarettir. Ancak vazifesi bu kadarla bitmez.

«İşte kapitalizmin bağrından henüz çıkmış bulunan ve bütün alanlarda eski toplumun izlerini taşıyan bu komünist toplumu, Marx, komünist toplumun «ilk» ya da «aşağı» evresi olarak adlandırır.

(Üretim araçları, daha şimdiden, artık bireylerin özel mülkiyetinde değildir. Bütün topluma aittir. Toplumsal bakımdan gerekli çalışmanın belirli bir parçasını tamamlayan her toplum üyesi, toplumdan, sağladığı çalışmanın miktarını «niceliğini» gösteren bir belge alır. Bu belge ile, kamusal tüketim eşyaları mağazalarından, çalışmasına tekabül eden bir miktarda eşya almak hakkını elde eder. O halde, lumsal fona ödenen çalışma miktarı çıktıktan sonra her işçi, toplumdan, ona vermiş olduğu kadarını alır.)

Komünizmin bu ilk safhasında herkes çalıştığı kadar, toplumdan alabilecekmis(!) Ancak komünist toplumun bu ilk safhasında nazariyeye göre sadece istihsal vasıtaları üzerindeki şahsî mülkiyet yok edilmiş, fakat eşitsizlik ortadan kaldırılmamıştır. Bu safhayı Marx şöyle tasvir eder:

- (1) (Komünist Partisi Manifestosu. Shf. 20 Almanca baskıya önsöz. Londra, 28 Haziran 1883. Frederik Engels.)
- (2) Komünist Partisi Manifestosu. K. Marx. Shf: 62 Bilim ve Sosyalizm Yayınları. I. Baskı.
- (3) Komünist Partisi Manifestosu. K. Marx Shf: 72. Bilim ve Sosyalizm Yayınları. I. Baskı.
- (4) Komünist Partisi Manifestosu. K. Marx. Shf: 73-74. Bilim ve Sosyalizm Yayınları, I. Baskı.
- (5) Lenin. Devlet ve ihtilâl. Shf: 116, Bilim ve Sosyalizm Yayınları.
- (6) Lenin. Devlet ve ihtilâl. Shf: 120. Bilim ve Sosyalizm Yayınları.

(Devamı Gelecek Sayıda)

Lozan'ı gözden geçirelim

(Baştarafı 9. Sayfada)

Lozan Konferansında Türkiye'yi, bir siyasi kombinezonla Yusuf Kemal Bey'in yerine Hariciye Vekili olan İsmet İnönü, Sıhhat Vekili Dr. Rıza Nur, Maliye Vekili Hasan Bey'ler temsil ediyordu.

Orta Doğu

(Baştarafı 5. Sayfada)

muş, milletlerinden kopmuşlardır. Bu şartlar altında muvaffakiyet güçtür. Orta-Doğu'yu kurtaracak tek hareket, İslâm'a inanmış, teşkilatlanmış kadroların vereceği mücadele olacaktır.

TÜRKİYE VE ORTA-DOĞU

Orta-Doğu'da meydana gelecek her hâdise Türkiye'yi de tesir altına alacaktır. Zira Orta-Doğu bir bütündür. Ve Türkiye de ister istemez bu bütün içerisinde mütalâa edilir.

Türkiye'nin kaderi Orta-Doğu İslâm ülkelerinin kaderi ile yakından ilgilidir. Bizim lâkayd kalmamız, onu bizden uzaklaştırmayacaktır. Bilâkis hâdiselerden uzak kaldığımız için hazır olmadığımız zamanlar da ani olaylarla karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktır. Onun için Ortadoğu meselelerin de yerimizi iyi tayin etmemiz icap ediyor. Türkiye, Orta-Doğu'da vuku bulacak her hâdisede doğrudan doğruya veya dolayısıyla bu hâdiselerin tesiri altında kalacaktır. Kendi içine kapanma politikası düşmanların bizim hakkımızdaki politikalarını değiştirmiyor. Bilâkis, düşmanın hazırlanmasına ve bizim üzerimizde değişik istilâ metodları uygulamasına fırsat hazırlıyor. Türkiye'de Amerika'nın, Rusya'nın, Çin'in veya bir başka emperyalist devletin ajanlığını yapan insanların bulunması neyin ifadesidir.

O halde bize hazırlanmış olan tabii liderlik gayesine kendimizi hazırlamamız icap ediyor. Hak ideolojinin müntesibi olan milletimiz hükmetmeye Rusya'dan, Amerika'dan daha az liyakatli değildir.

Orta-Doğu'da bugün için bütün dünyayı tesiri altına alacak Amerika ve Rusya'nın iştirak edeceği bir harbin çıkması uzak bir ihtimaldir. Çünkü Amerika ile Rusya bu bölgede henüz menfaatlerini devam ettirebilmektedirler.

Fakat böyle bir harp vukuunda Türkiye'deki üsler mevzubahistir. Üslerin bizim müsaademize ve kontrolümüze bağlı olarak kullanılması esastır. Bu noktada mesul şahısların uyanık olmaları milletimizin hayatı için son derece önemlidir.

İngiltereyi Lord Gürzon, Fransayı birinci konferansta R. Poincaré, ikinci konferansda General Pellé temsil ediyordu. İtalyanlara Marki Garroni, Ruslara Çiçerin başkanlık ediyordu. Ayrıca konferansa Japonya, Bulgaristan, Belçika, Portekiz, Amerika gibi devletler de ya taraf olarak, ya da müşahit sıfatıyla katılmış bulunuyordu. Yunan Hükûmetini ise, Venizelos temsil ediyordu.

Lozan Konferansı gibi çok çetin geçeceği tâ bidayette belli olan toplantıya her devlet en liyakatli, şeytanî zekâyâ sahip, politika ilmini ve inceliklerini bilen diplomatlarını göndermişti. Bir Lord Gürzon, bir Poincaré, bir Çiçerin bu işlerde yoğunlaşmış kurtlardı.

Türk delegasyonu ise tecrübesizliği ve aralarındaki ihtilâfları ile ilk bakışta dikkati çeken bir hüviyete sahipti. Konferans müddetince yapılan hatalar, ileri sürülen tekliflerden ric'at, hatta birbirini nakzeden ifadeler, Türk delegasyonunun sık sık kıldığı potlardandı. Bu mesele ve yerî gelince ayrıca temas edeceğiz.

Daha işin başlangıcında konferans heyetine dahil olacak fertlerin seçiminde ihtilâf çıkmıştı. Normal olarak konferans Hariciye Vekilleri seviyesinde yapılan bir toplantı idi. Bu sebepten Türk heyetine de zamanın Hariciye Vekili Yusuf Kemal Bey'in başkanlık etmesi gerekiyordu. Ne hikmettir bilinmez Yusuf Kemal Bey hâlâ sebebi meçhûl olan bir hususdan dolayı vazifesinden ayrılarak yerine İsmet İnönü Hariciye Vekâletine getirildi. Konferans heyetine başkanlık meselesi de böylece halledilmiş oluyordu.

Fakat başlangıcından beri İnönü'nün delegasyonda bulunmasına, hele başkan olarak bizi temsil etmesine muhalefet edenler de az değildi. İstiklâl Harbinin unutulmaz isimlerinden Kâzım Karabekir Paşa, muhalefet edenlerin başında geliyordu. Kâzım Karabekir Paşa, politika işlerinin askerlik işlerine benzemediğini, bu işlerin de bir ihtisas meselesi olduğunu ileri sürerek konferansta sivillerin yer alması gerektiğini söylüyordu. Bunu bizzat İnönü'ye de söylemişti. Fakat İnönü bu işe gelin güvey olduğu için haklı tenkide itibar etmemişti. İnönü bu hususu Ulus Gazetesinde yazdığı hatıratında da itiraf etmektedir.

Yine Rauf Orbay da bu delegasyona karşı çıkanların başında geliyordu. Gerek Rauf Orbay, gerekse Kâzım Karabekir Paşa, İnönü'nün Lozanda haklarımızı gerektiği şekilde savunmaya çağrı kanaatinde idiler. Fakat bütün bunlar bir tavsiyeden ileriye gidemedi ve İnönü Hariciye Vekili ve Türk delegasyonu başkanı olarak konferansa iştirak etti.

KONFERANS BAŞLIYOR

Konferans 20 Kasım 1922 de İsviçre'nin Lozan şehrinde Mont Benon gazinosunun ilk toplantısını yaptı.

Konferansda ilk ihtilâf, konferansın ismi mevzuunda çıktı. İngilizlerin teklifi ile konferansın ismi son derece manidardır. «ŞARK MESELESİ TOPLANTISI» idi. Uzun tartışmalardan

ve itirazlardan sonra isim meselesinden vazgeçildi.

Bu vesileyle şunu bir kere daha hatırlatalım ki, dünya kurulduğundan bu yana ideolojik harp bir an bile durmamış ve her vesileyle devam etmiştir. İdeolojik harbin esası ise her halü kârda taarruzdur. Müdafaa intihar demektir. Silâhların sustuğu zamanda bile ideolojik harp bütün şiddetiyle devam etmiştir. Silâhlı mücadeleler, ideolojik mücadelelerin değişik bir nevinden ibarettir. Şark Meselesinin Lozanda yeniden karşımıza çıkması bu kanuniyetin bir teyididir. Maalesef Türk delegasyonu böyle bir kanuniyetten habersiz olduğu için, hatta inanmadığı için lehimize bir icraat beklemek fazla saadillik olurdu.

LOZAN'I BİLMEK

(Baştarafı 3. Sayfada)

geçirme faaliyetinin sadece nazari bir faaliyet olmadığını ortaya koyar.

Lozan'ın yeniden gözden geçirilmesinin, millî istiklâlimize kiskançlıkla bağlı oluşun ölçüsünü teşkil ettiğini ifade edebiliriz. Zira Lozan hakkında söylenen ve söylenemeyen o kadar çok ve mühim iddia vardır ki, bunları kısaca hülâsa etmeden geçmek doğru olamaz.

a.) Lozan I. Cihan Harbi sonrası statüsünün neticesidir. Aradan geçen kırk küsur yıl millî menfaalerimiz açısından, yeniden Lozanı gözden geçirmeyi ve değiştirmeyi icap ettirecek bir zaman süresidir. Ve anlaşmaya temel olan muvazene değişmiştir.

b.) Lozan anlaşmasının muhalif ve muvafık bütün meclis tarafından eksiksiz telakki edilmediği muhakkaktır. Muvafık guruba; bu eksikliği kabulde beraber, millî mücadelemiz için bir dinlenme devresi, yorgun kuvvetlerin derlenip toplanması için bir mühlet telakki etmişti. Nitekim Hatay'ın ilhakı bu tezi doğrular.

c.) Lozan anlaşmasını imzalayan mebusların bir kısmının kanaatine göre, Lozan anlaşması Misak-ı Milli esaslarına zıttır. Türkiye dışındaki Türkler; Yunan insafına terkedilmiştir. Bu itirazlara ancak o günkü zaruretlerin ışığında o da bir dereceye kadar mâkul görünebilecek, fakat tatminkâr olmayan cevaplar verilebilmiştir.

Lozan anlaşmasında Yunan'a karşı muhafazat Türk ordularını ve milletini temsil eden dip loması heyetinin, İngiliz, Fransız ve İtalyan politikası ile birlikte Papalık ve Yahudi emelleri karşısında ne dereceye kadar ehliyet gösterdiği hâlâ meçhulümüzdür. Lozan Konferansından bir müddet önce verdiği beyanatlarda, bal gibi hilâfetçi olan İsmet İnönü'nün, 15 gün içinde nasıl, hangi kuvvetlerin tesiri ile gerisin geriye çark ediş, ve bir müddet sonra Türk diplomasisinin Lozan'daki en mühim rüknü Dr. Rıza Nur'un açıklamaları ve heyetlerinin yetersizliğini ortaya koyması, verilen tavizlerin neler olduğu ve olabileceği noktasında insanı cidden düşündürüyor.

Biz, Lozanı bütün çıplaklığı ile bilmek istiyoruz. Anlaşıldı mı?

Birleşmiş Milletlerin Hizmeti

(Baştarafı 4. sayfa)

NELER GÖRÜŞÜLDÜ

9 Temmuzda toplanan Dünya Komünist gençlik kurultayı başkanlığına Filistinli Öğrenciler genel Birliği başkanı NACİ FAVAZ getirilmiştir yanına raporör olarak seçilen komünist temsilciler şu memleketin komünistleridir: Küba, Doğu Almanya, Gine ve Pakistan. Yahudi olması kuvvetle muhtemel, Müslüman Arapların Yahudiliğe ve hristiyanlığa karşı verdiği ideolojik mücadeleyi de je nere etmek için gönderilmiş olan Yahudi Yasir Arafatın temsilcisi toplantının rengini gizlemek için Güney Kore ile Milliyetçi Çin delegelerini alma gayreti diğer komünistler tarafından boş çıkarılmıştır. Böylece Koyun postuna bürünmüş kurt Birleşmiş Milletlerin ihaneti bir daha ortaya çıkmıştır.

Kongrenin görüşeceği meselelere gelince dünya komünist partisinin aldığı kararların biraz basitleştirilmiş şekliyle farkıdır. Birinci maddesini aynen almayı faydalı buluyoruz.

«Gündem maddesi 1 — Sömürgeciliğin, yeni sömürgeciliğin, Emperyalizmin ortadan kaldırılması ve başlı altındaki bütün halkların kurtarılması, için mücadele.»

Doğu Türkistan devleti Eski Genel sekreteri İsa Yusuf Alptekin bey'in 100 Milyon Esir müslüman Türkistanlının derdini anlatmaya geldiğinde kabul etmek istemeyen Birleşmiş Milletler genel sekreteri ile Kardeşlerimizi her gün imha eden komünist sefler bu millet kurtarmak istemeyeceklerdir. Bu maddenin içine yalnız komünistleşmeyen ülkeler girer. Komünist ülkelerdeki milletlerin katliamı karşısında gülmek gere-

kir. Bu hainlerin milletimiz hakkında aldıkları karar budur.

Maonun Kızıl Kitabını elinden düşürmeyen bir Filistinli komünistin, Kastro gibi bir komünistin yetiştirdiği ajanların idare ettiği kurultayın bu maddesi bizim milletimizin Komünizme kurban edilmesi manasını taşıırken kurtarılması icap eden halklar olarak ta yalnız komünist azınlıkları içine alır. Vietnam, Laos, v.b. gibi.

Birleşmiş Milletler, Milletleriyle alâkalı olmayan bu güruhu buraya davet etmekle ne yapmak istemiştir?

KOMÜNİZMİN YAYILMASI İÇİN

Yahudiler komünizmi himaye için milletleri açık bir alet olarak kullanma yoluna mı gitmişlerdir. Komü-

nistlere Birleşmiş Milletlerde anarşî kararları aldurtmakla yapacakları eşkiyalıklara meşruiyet mi vermiş oldu? Şüphesizki Birleşmiş Milletlerin komünizmin duyurulması için plân ve program hazırlanan bir yer olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Ve komünizmin bundan sonraki her türlü eşkiyalığı meşruiyet kazanmıştır. Birleşmiş Milletler buna müdahale edemez. Çünkü kararlar orada alınmıştır.

Şunu hemen belirtelim ki Beynel-mil Yahudilik Komünizm vasıtasıyla dünya diktatörlüğünü kuramayacaktır. Çünkü milletler uyanmaya başlamıştır. Üç buçuk anarşisti gençliklerini temsil edemeyeceğini haykırmaktadır. Bu esas bütün maniaları yakacaktır. Şimdi uğultu halindeki bu sese iyi kulak verelim.

İNKILÂB İLMİ

— 25 —

Moskova her seferinde barış içinde beraber yaşamayı ortaya attığı zaman herkes Sovyet Rusya'nın geri çekilmekte olduğunu düşünmüştür. Komünistlerin tecavüzünde, onların barış içinde beraber yaşamayı geri çekilişlerini örtmek üzere ara sıra kullandıkları, fakat diğer zamanlarda bunu bir savunma manasında ve sonra bir saldırıya metodu olarak ele aldıkları görülmüştür.

Demek ki, «barış içinde beraber yaşama» taktikleri, muhtelif taktiklerle beraber bir arada kullanılır. Barış içinde beraber yaşama ara sıra geri çekilmeyi örtmek için fakat ekseriya bir savunma sonra da bir tecavüz silahı olarak kullanılır.

Bu kaidenin tatbikatını komünist hareketlerde inceleyelim:

a. GERİ ÇEKİLME TAKTİĞİ OLARAK :

Komünist Komüntern'in yedinci kongresinde «birleşmiş sınır» yani «birleşik cephe» stratejisi kabul edilmişti. Bunun üzerine Çin Komünistleri «halk cephesi» faaliyetine giriştiler. 1936 Subatından sonra, Çin komünistleri Kuzey Sensi'den daha ileri gidemeyeceklerini anladılar. Yen'dan gönderilecek bir telgrafta mücadele nin sona erdirilmesini ve Çin hükümetiyle barış konuşmalarına girişilmesini istediler. Demek ki; Çin komünistlerinin kuvvetleri mevcut iktidarla çarpışırken, mağlûbiyete gittiklerini anlayanca, barış içinde beraber yaşama taktiğine başvurlar. Bu onlar için, kendi askerî kuvvetlerinin geri çekilmesini örtmeğe yarayan bir taktiktir.

b. SAVUNMA TAKTİĞİ OLARAK :

Çin komünistlerinin, savunma maksadıyla, barış içinde beraber yaşama ve onun komüntank'la —yani hükümetle— işbirliği yapmaları hususundaki isteklerine dair ilk olayın; 1926 Mart'ında Kanton ayaklanmasının bastırılmasından, yani parti işlerini yeniden düzenleme meselesinde komüntank'ın teklifini Borodin'in kabul etmesinden sonraki zamana ait olduğunu söyleyebiliriz. Çin komünistleri, kuzey seferleri esnasında bir harbe hazırlanma hususunda zaman kazanmak için komüntank ile teması geçme yollarını aradılar. Bu Çin komünistlerinin siyasi savunma gayeleri için barış içinde beraber yaşamadan faydalandıklarını gösteren gerçek bir olaydır.

Çin Komünistleri, Japon harbi esnasında, savunmadan saldırıya geçtikleri zaman Çin Hükümetiyle beş defa barış konuşmaları yaptılar. Bu barış konuşmalarının her biri, hükümete karşı hazırlanan suikast, sabotaj ve tecavüzün gizlenebilmesi için, savunma mahiyetinde bir maske idi.

c. TECAVÜZ TAKTİĞİ OLARAK:

Komünist hareket barış içinde beraber yaşama taktiğini ayrıca tecavüz taktiği olarak kullanır. Bunlar, umumiyetle Japon harbi sonundaki barış konuşmalarında kendini göstermiştir. Daha ziyade, Çin Hükümetine karşı, faal bir siyasi saldırıya mahiyetini taşımıştır. Onlar savunma veya saldırıyı, çekilme veya ilerlemeyi çelmeli dialektik kanunlarına ve kalitatif değişiklik kaidelerine göre yapmışlardır. Onlar düşmanın kuvvetlerini yarmak ve kendi kuvvetlerini toplamak için geri çekilme ve savunmadan aynı zamanda faydalandılar. Onlar, geri çekil-

dikleri ve savundukları düşmanı içten yıkmaya ve onun menfaatlerini siyasi ve psikolojik sızmalarla sarsmaya çalıştılar. Zamanı gelince düşmana son darbeyi vurdu- lar.

TAKTİKLERİN BERABER KULLANILMA KAİDESİNİN İSLÂM İNKILÂBCI HAREKETLERİNDE TETKİKİ:

Hudeybiye anlaşmasını yapan inkılap hareketi, Hendek harbinden itibaren, Mekke'ye karşı bir saldırıya stratejisi tatbik ediyordu.

Hudeybiye anlaşması sulh içinde beraber yaşama taktiğidir. Bu taktik müslüman kuvvetlerin tecavüzlerini maskeleyen- dir. Hayber fethedilince tecavüz sırası Mekke'ye gelmiştir. Demek ki, Hudeybiye taarruzu gizleyen bir sulh taktiğidir.

Hendek harbine gelesiyse kadar müdafa stratejisi uygulanmış olup taktikler de müdafa taktiğidir. Bu durum 1. Kaidenin tatbikidir. Strateji müdafa stratejisi olmasına rağmen bazen tecavüz taktikleri kullanılmıştır. Bu da çelişme taktiğinin tatbikidir.

Mekke'nin zaptından önce Hayber'in zaptı; dolambaçlı harp taktiğinin kullanılmasıdır. Misaldir. Düşman daima psikolojik ve siyasi harp ile yıpratıldıktan sonra askerî hareket yapıldığından umumiyetle endirekt harp taktiği kullanılmıştır.

Hendek harbi esnasında müslümanların ittifakı çözme çalışması, Yahudiler ve Müsrıklar nezdindeki sulh teşebbüsleri müdafaı örtmeğe yarayanıdır.

Mekke'ye karşı taarruz stratejisinde, taktik taarruzlarla birlikte, sulh içinde beraber yaşama taktikleri kullanılıyordu. Müdafa ve tecavüz taktiklerinin bir arada tatbiki; Hudeybiye barışını yapmaya gelen kafilenin silahlarını yanlarında taşımaları —tecavüz- ve bu kafilenin sulh şartlarına uyarak gelmesi —sulh- vakiasında görülür.

TARAFSIZLAŞTIRMA TAKTİĞİ

Komünistler tarafsızlardan kendileri için yardım istemezler. Ancak düşmana da yardım etmemelerini isterler. Tarafsızların kendileriyle beraber olmalarını istemezler. Fakat düşman tarafından da olmamaları arzu ederler. Tarafsızların hiç bir tarafa yardımda bulunmamalarını isterler. Fakat her tarafa da muhalif olmalarını arzu ederler. Böylece tek başına bırakılan tarafsızlar, siyasi durumdaki süratli bir değişme karşısında, pek tabii ki komünistleri takip edeceklerdir. Komünistler, tarafsızlık yoluyla, gayelerine bu şekilde erişirler.

H.z. Muhammed (S.A.S.)'in Mekke'lilerle Hudeybiye'de yapmış olduğu anlaşmanın metnini gözden geçirecek olursak, Mekke tarafsızlaştırılmıştır. Tarafsızlık neticesinde, iki sene sonra da, Mekke tamamen müslümanlaştırılmıştır. Çünkü Mekke ne Müslümanlara, ne de Hayber Yahudilerine yardım etmemiştir, ikisine de muhalif bulunmayı kabul ediyordu. Böylece Mekke tek başına bırakılmış ve tek başına bırakılan bu kuvvetin daha evvelce de misalini görmüş olduğumuz kuvvetlerin tasarrufu kaidesine binaen bir müddet sonra, küfür iktidarı yıkılmış, yerine Mekke'de Müslü-

manlık hâkim olmuştur.

BİRLEŞMİŞ CEPHE TAKTİĞİ.

Muayyen düşmanlara karşı, asıl düşmanın dışındaki kuvvetlerle, ittifak kurmak- dır.

H.z. Muhammed (S.A.S.)'in Hudeybiye de Mekke ile ittifak kurması, Medine'de küçük küçük kabilelerle ittifaklar yapması hep birleşmiş cephe taktiklerine misaldir.

Birleşmiş cephe'de, muayyen bir düşmana karşı, birbirinden farklı kuvvetlerin mahdud bir zaman için beraberce çalışmaları ve çarpışmaları söz konusudur.

Birleşik cephe, Birleşmiş sınır ve Müşterek cephe aynı mânâya gelen taktiklerdir.

AYIRMA TAKTİKLERİ:

Ayırma taktikleri ve ayırma aleyhtarı taktikler vardır. Muhafiflerin ayrılması, fakat inkılâbçılarla ittifak bağı halinde bulunan grubların ayrılması teşebbüsleri karşısında da ayırma aleyhtarı taktikler vardır.

Bir düşmana hücum edilmeden önce, o ayrı bırakılmalıdır. Askerî bir sınırı da, hücumdan önce ayırmalıdır. Bir düşmanı ayırma yolu müttefikleriyle arasını soğutmaktır. Bir sınırı ayırma yolu da; iki tarafını bölmek ve ulaştırma hatlarını geriden kesmektir. Dolayısıyla düşman etrafı ilgisiz kalır. İttifak çemberleri bozulmuş olur. Geriden ve yanlardan yıkılmış olan düşman, taarruzla kırılabilir.

Bu askerî hareket metodu siyasi harp de de tatbik edilmektedir.

İnkılâbçılar kendilerini izole etmek için de bunun aleyhinde bir taktik kullanırlar.

Birleşmiş cephe taktiği, ayırma aleyhtarı taktiklerinin başka bir adıdır. Ayırma aleyhtarı —yani birleşik cephe— ve ayırma taktikleri beraberce müteaddit defalar kullanılmıştır. Bunu Çin'deki Komünist ihtilâli tarihinde görelim:

1936 dan sonra Çin Komünistleri, hükümete karşı, stratejik bir savunma ve taktikli bir tecavüz kampanyasına başladılar. «Japonlara karşı müşterek mukavemet» onların stratejik savunmaları için bir slogan dan başka bir şey değildi. Çin Komünistleri, bir taraftan Japonlara karşı mukavemetde birleşmek için hükümetden istekler de bulunurken —yani komünistler Japonlara karşı hükümetle ittifak kurarlarken— diğer taraftan, müttefikleri olan, hükümete karşı hareketde bulunmaya başlıyorlar. ve psikolojik taarruza geçiyorlar. Hükümete «faşist» ve «Japon taraftarı» demek suretiyle hakaretde bulunuyorlar ve psikolojik tecavüze giriyorlar.

Buna benzer misali, önce de tekramış olduğumuz, Mekke'nin ablukası ve Hudeybiye anlaşmasında görürüz. Uhud'dan itibaren, Müslümanlığın Mekke'ye takip ettiği strateji, tecavüz stratejisi idi. Bu tecavüz stratejisi içersinde bir «sulh içinde beraber yaşama» yani tecavüzü Mekke müşriklerine karşı sulh ile gizleme teşebbüsün de bulunulmuştur.

Harbden sonra Çin Komünistleri ile millî hükümet arasında yapılan barış konuşmaları bunun aksidir. Yani stratejik tecavüz ve taktikli savunma'dır.

(Devamı Gelecek Sayıda)

YENİDEN MİLLÎ

Mücadele

ideolojiler kavgasından akisler

«MİLLET DÜŞMANLARINI TANIYALIM» SERGİSİ KAYSERİ'DE AÇILDI

Kayseri muhabirimiz
Bildiriyor.

Geçen hafta, Kayseri Yüksek tahsil öğrencilerinin daveti üzerine, Kayseri'de açılan Mücadele Birliğinin «Millet Düşmanlarını Tanıyalım» isimli sergisi büyük alâka ile karşılanmıştır.

Sergiye gezen onbinlerce Kayserili şehirlerinde yapılan bu faaliyetten memnuniyet duyduklarını ifade etmişlerdir.

Geçen sayımızda, Kayseri Anadolu Fuarı'nda açılacağını haber verdiğimiz sergi, Fuar'da sergiye alacak genişlikte salon bulunmadığı için, Kayseri Akşam Kız Sanat Okulu salonunda açılmıştır.

Komünistlerin yaptıkları zulümleri, işkenceleri, çalışma kamplarını, çocuk kamplarını, komünist cinayetlerini ve kız halk mahkemelerini yüzlerce fotoğraf ve resimle anlatan sergide, komünizmin doktrini ve komünist stratejisi hakkında geniş açıklamalar vardır. Serginin takdiminin on beş kişilik teşhir ekibi tarafından izah edilerek yapılmış olması

gezenleri daha fazla etkilemek tedir.

Sergiye ziyaret eden herkes komünistlere karşı tam bir kin içinde ve mücadelenin zaruretine inanarak sergiden ayrılmaktadır.

Üç sene evvel Doğu Türkistan'dan Türkiye'ye gelen ve Kayseri'ye yerleşen Türkistanlılar da, gruplar halinde sergiyi gezmişler ve eski ızdıraplarını adeta yeniden yaşamışlardır. Bu arada, komünist Çinlilerin Doğu Türkistan'da Müslüman - Türkler'e yaptıkları zulümleri gösteren bazı resimler getirerek sergi idarecilerine vermişlerdir. Türkistan'dan gelirken getirdikleri diğer resimleri, Almanya'da ikamet etmekte olan Türkistanlılara gönderdiklerini; Mücadele Birliği ve sergi için bu resimlerin birer nüshalarını isteyeceklerini ifade etmişlerdir.

Sergiye gezenlerden, yapılan işkencelerin fotoğraflarını görüp ağlayanlar hayli yekün tutmaktadır.

NOT: Gelecek hafta sergi ile ilgili bir röportajı okuyucularımıza takdim edeceğiz.

İngiliz Seçimleri ve Yahudiler

Geçtiğimiz haftalarda yapılan İngiliz seçimleri bütün dünyada akisler uyandırırken, beynelmilel yahudilik te seçimlere gereken hassasiyetle göstermiştir. Seçimlerde Sosyalist Partinin mağlûbiyeti, İtalyan gazeteleri tarafından «dün ya sağa mı kayıyor?» şeklinde yorumlanmıştır. Gerçekten Muhafazakâr Partinin seçimleri kazanması İngiltere'nin Ortak Pazar, Almanya ve İngilizlerin müstemleke ülkeleri ile mevcut politikasında değişiklikler icap ettirecektir. Hal böyle iken İngiliz Yahudilerini, seçimleri parlamentoya sokabildikleri yahudi milletvekilleri yönüyle ilgilendirmektedir. Zira gerek Muhafazakâr ve gerek Sosyalist Partilerin bünyesinde yer alan yahudilerin adinin otuz dokuz olduğu Jewish Chronicle'in 26 Haziran 1970 tarihli nüshasında şöyle ifade edilmiştir.

«Geçen haftaki İngiliz genel seçimlerinden sonra parlamentoda 39 yahudi milletvekilinin yer alacağı öğrenilmiştir. Otuz dokuz yahudi milletvekilinden ikisi kadındır.»

Jewis Chronicle
26 Haziran 1970

İ.T.Ü ve Akademideki Boykotun Manası

16 Haziran kızıl Salı gösterilerinden dolayı İstanbul, Kocaeli ve Gebze muntakalarında ilân edilmiş olan Sıkıyönetim, 2 ay daha uzatılmış bulunuyor. Ancak Sıkı Yönetim bölgesi dahilindeki İstanbul'da, bütün yasaklamalara rağmen Dev-Genç bildirisi yayınlatabilmiştir. İTÜ'de talebeler imtihana sokturulmamış ve Akademi'de boykot kararı alınmıştır.

2 ay sonra Sıkı Yönetim kalkacaktır. Sıkı Yönetim de dahi azgınlaşan komünizmi, yönetimin kalkmasından sonra zaptetmek herhalde pek kolay olmayacaktır.

Siyasi demokrasinin 2 ay sonraki kaderi bilinmez. Fakat olayların devam edeceği rahatlıkla kestirilebilir.

İTÜ'deki 7000 öğrencinin imtihan hakları gün geçtikçe erimekte ve kaybolmaktadır. Milliyetçi talebe imtihana girememektedir. VeleVKi girse bile, Sıkı Yönetim müddetince alınmış bulunan güvenlik tedbirleri aın kaldırılmasıyla, hayatı ne ile garanti altına alınabilecektir? Yönetimden sonra, yine milliyetçi talebe yalnız, yine İTÜ'nün içi cephane ve çapulcu çetelerle dolun...

Bu arada İTÜ Senatosunun verdiği kararı da gözden geçirmek gereklidir. Bir kere İTÜ gibi bir müessesede gün be gün çıkan hadiseler talebede moral namına bir şey bırakmamaktadır. Öyle ya!.. Talebe okulda okumaya mı, yoksa hayatını korumaya mı vazifeli olduğunu bir türlü kestirememektedir. Bu psikolojik vasat içinde, talebelerin imtihanlara gerektiği gibi çalışabildiğini düşünmek, fazla iyimserlik olur. Bu açıdan bakıldığında da imtihanların ertelenmesi zarureti ortaya çıkar. Mamafih boykotun sadece «talebenin yeteri kadar çalışmadığından yapıldığını» tasavvur etmek de en azından gafflettir.

Bugün Türkiye'de yürütülen mücadele, millet hayatının idamesi veya yok oluşu ile alakalıdır. Komünistler bu mücadelede vasıta olarak her türlü imkânı, bu arada boykotları da kullanacaklardır. Nitekim kullanıyorlar. Lâkin boykotun Sıkı Yönetim devresinde dahi yapılabilmesi, ilerisi için tabii olarak bütün vatanseverleri endişeye sevk etmektedir.

Bütün partilerin temelden çatırdadıkları, siyasi hayatımızın oldukça bulandığı şu günlerin, sıkı yönetimden sonraki seyri ne olacaktır? Siyasi demokrasinin hayatı yeti sağlanabilecek midir? Bu sualler, iki ay müddetçe bütün vatanseverlerin zihinlerini meşgul edecek suallerdir. Temenni edilir ki, gelecek günler millet ve memleket menfaatine olsun.

DİSK. Sekreterinin Sovyet Sendikalarına Şikâyeti

THE NEW MIDDLE EAST'in nisan sayısında «Sovyet Basınından» başlıklı yazının Türkiye'yi ilgilendiren bölümünün tercümesidir. Sh. 5

«Sovyet sendikacılarının gazetesi TRUD Sovyet Dışişleri Bakanlığından daha fazla olarak dış olaylar üzerine komünist görüşleri izah etmektedir.

Trud'un muhabiri 17 ve 20 Şubat tarihlerinde bu gazetede, Türkiye'deki sosyal ve siyasi hoşnutsuzluklar ve krizlerin bir panoramasını çizmiştir. Muhabirin ifadesine göre İşçi Partisi haricinde bütün partiler kapitalist taraftarı olup büyük bir çoğunluğu aktif olarak anti-komünisttir.

İşçi Partisi, Türkiye'nin Nato'dan çekilmesi için ve Türkiye'nin bağımsızlığı için mücadele programına sahip tek partidir. Fakat henüz bu parti halkın desteğinden mahrumdur. Bugün Türkiye'de gerçekten ordu ekolü vardır. Ordudaki yüksek rütbeli subaylara göre ordu politikaya karışmamalıdır. Onun görevi ülkede muvazene ve sükûnu korumaktır. Muhabir geçen parlamento seçimlerinden bahsederek seçimleri «Burjuva demokrasisinin ayrılmaz sıfatlarından birisi» olarak damgalanmıştır.

Türk işçilerinin ancak yarısı sendikalarda organize edilmiştir.

Devrimci İşçiler Sendikalar Konfederasyonu, reformist merkezden ayrılmıştır. O, işçi partisini desteklemektedir ve onun sekreteri, Sovyet muhabirine polis ve ordunun nasıl merhametsizce grevci işçilere dayak attığını anlatmıştır.

İşçilerin hoşnutsuzluğu toprak reformu isteyen köylülerinkine denk olmuştur.

Kitlelerin politik şuuru artmaktadır. Üniversitelerde artan bir kargaşalık ve boykot vardır. Öyle görünüyor ki, Türkiye'de herkes bir değişiklik istiyor.»

NOT

Yukarıdaki yazı Sovyet Sendikalarının yayın organı Trud'un görüşlerini aktarmaktadır. İçişleri Bakanlığı ve Örfi İdare yetkilileri ibretle bu vesikayı okusunlar. Disk Sekreteri ta geçtiğimiz Şubat ayı içinde Sovyet komünistlerine polisi ve orduyu şikâyet etmiştir. Onaltı Haziran'daki hadiseler demek ki karşılıklı kimleri düşman olarak alacaklarını bilerek hazırlanmıştır. Öyleyse hadiseler sadece toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin ihlâlini çoktan aşmış, isyan şekline dönmüştür.

AKEL ENOSİS İSTİYOR

«Bizim Kıbrıs diye bir meselemiz yoktur» diyen T.İ.P'nin sabık başkanı Aybar'ın bu sözlerini yoldaşları apolitik bularak tevil etme çabasında bulunmuşlardı. Genellikle şu temel mevzuunda birleşiyorlardı: «Tüm üslerden arınmış bağımsız Federatif bir Kıbrıs ve komünist Akel partisi ile yakın dayanışma.» Ne var ki, AKEL partisinin Genel Sekreteri Papioannu'nun demeci bütün projelerini allak bullak etti. Papioannu demecinde özetle:

«Akel kayıtsız şartsız Yunanistanla birleşmek için oy kullanacaktır» diyor. (Yeni Gazete 11/7/1970)

Komünist stratejinin «beynelmileciliği» hilafına Genel Sekreterin verdiği demec, her ne olursa olsun «Kıbrıs mevzuunda Yunanistan'ın Türkiye'ye karşı mutlak destekleneceği» noktasından mühimdir. Türkiye Komünistleri Papioannu kadar şerefli (!) ve komünizme ihanet etmedikleri için iftihar edebilirler (!)

AKLI BAŞINA GELENLER

Türkiyede propaganda devresini çoktan aşarak ihtilâl denemeleri yapan komünizm hakkında «milletine pamuk ip ligi ile bağlı olanlar» dahi, endişeye kapılmışlardır. Nitekim aşağıdaki yazı, solun yıllarca meddahlığını yapan Prof. İsmet Giritli'ye aittir. Üstelik bu yazının solun dakavukluğunu yapan bir gazetede çıkması manidar değil mi?

«Bu suretle 1938'deki Nazi işgali üzerine, özgürlüklerini kaybettikleri için ağlayan ve Sovyetlerle dostluk ve işbirliği yapabileceğine inanarak, 1941'de bir karşılıklı yardım ve harpten sonra da «işbirliği» paktını imzalayan Çekler, faşist esaretinden kurtulduktan bir süre sonra Komünist esareti altına düştüler. Bu kati rejimi biraz hafifletmek için daha sonra yaptıkları çabaların hazin sonuçları ise bugün herkesin malûmudur.»

(Yeni Gazete 12-7-1970)